

vizura 2020

// vrijeme extrema

// a time of extremes

predlist knjige...

virtualna izložba // virtual exhibition
6. 4. 2020. – 27. 4. 2020.

ostvarena izložba // realized exhibition
3. 9. 2020. – 19. 9. 2020.

Vizura 2020 // Izlagači // Exhibitors

Članovi // Members

Miroslav **Arbutina**

Janko **Belaj**

Saša **Ćetković**

Marin **Dražančić**

Robert **Gojević**

Damir **Hoyka**

Maja **Hrnjak**

Ivica **Kiš**

Damir **Klaić**

Anto **Magzan**

Roman **Martin**

Miro **Martinić**

Alan **Matuka**

Ratko **Mavar**

Dag **Oršić**

Mario **Periša**

Petra **Slobodnjak**

Maja **Strgar Kurečić**

Siniša **Sunara**

Igor **Šeler**

Vladimir **Šimunić**

Gosti // Guests

Yvette **Marie Dostatni**

Daniel **Gonçalves**

Karen **Navarro**

Barbara **Peacock**

Lori **Pond**

Michelle **Rogers-Pritzl**

Nicolò **Sertorio**

Aline **Smithson**

Brandy **Trigueros**

Rick **Wright**

Vizura 2020 //

Sažetak

VIZURA 2020 definitivno je nastala u *vrijeme ekstrema*. *All around us is a chaos* (New York Times on March 17, 2020). Tema *Vrijeme ekstrema* nastala je početkom ljeta 2019., i nije računala na ekstreme vremena u kojem je realizirana. Zapravo se više referirala na ekstreme u suvremenoj fotografiji, pluralizam i *simulacrum* u umjetnosti, način na koji živimo dvostrukе živote, paralelizam svakodnevnog, a manje na dokumentiranje stvarnosti.

Pandemija Covid-19 u trenutku pristizanja radova na natječaj, žiriranja i odabira mijenjala je našu stvarnost iz sata u sat, a svakodnevnicu dovela u stanje ekstrema. Vizura 2020 (igrom slučaja) aktualni je odgovor na stanje stvari.

Abstract

VIZURA 2020 created in *A Time of Extremes. All around us is chaos* (New York Times on March 17, 2020). The idea for *A Time of Extremes* was conceived in the early summer of 2019. At the time, we could not consider the time of extremes as we find them now. The exhibit was intended to examine extremes found in contemporary photography: pluralism and *simulacrum* in art; the way we live double lives, the parallelism of daily life, and not a document for the way life is now.

The Covid-19 pandemic could not be imagined at the time of the competition, and it changed everything to do with the exhibition: from the concept to judging and selecting, receiving the pictures, with judging our reality changing on an hourly basis, moving our lives to a state of extremes. Vizura 2020 - as a significant up-to-date response to the state of matters - came to be by chance.

Vizura 2020 //

Ključne riječi

Zagreb, bijenale, fotografija, umjetnička fotografija, vizura, ekstremi, vrijeme ekstrema, ULUPUH, natječaj

Reference

Jean Baudrillard: *Simulacra and Simulation*.University of Michigan Press; 1994; 1981; ISBN 978-0472065219

Umjetničke izjave svih izlagača: vidi stranice 81-83.

Keywords

Zagreb, biennial, photography, art photography, vizura, extremes, time of extremes, ULUPUH, competition

References

Jean Baudrillard: *Simulacra and Simulation*.University of Michigan Press; 1994; 1981; ISBN 978-0472065219

Artist statements of all exhibitors: see pages 81-83.

Vizura 2020 //

Iz najave online izložbe

Živimo u vrijeme ekstrema. Doslovno. Da se radi o filmu katastrofe bilo bi pretjerano. Pandemija korona virusa globalnih razmjera. Potres u Zagrebu. Kolaps kulture, gospodarstva, uslužne djelatnosti svedene na osnovne potrebe i medicinsku pomoć.

Izolacija. Zajedništvo. Očaj. Podrška. Empatija. Stvarnost. *Simulakra. Matrix*.

Progutali smo crvenu pilulu i nema povratka. Ovaj put nije u pitanju distopija nego stvarnost.

Stvarnost nije moguće zaustaviti. U virtualnom svijetu pokušavamo biti podrška jedni drugima. Kontrasti ispunjeni emocijama visokog intenziteta na svakom koraku. Život u izolaciji, sveopći kolaps života kakvog smo do nedavno živjeli. Da, doista živimo u vrijeme ekstrema.

From the *online* exhibition announcement

We live in a time of extremes, literally. Even in some disaster movies, this scenario would sound absurd. A global coronavirus pandemic. An earthquake in Zagreb. The collapse of culture, economy, and service activities reduced to basic needs and medical care.

Isolation. Togetherness. Hopelessness. Support. Compassion. Presence. *Simulakra. Matrix*.

We swallowed a red pill, and there is no moving back. This time it is not a subject of dystopia but of reality.

We cannot rectify reality. In the virtual world, we try to be supportive of each other. Divergences charged with high-intensity emotions are all round. Life in self-isolation, a total collapse of the life we lived until recently. Indeed, we do live in a time of extremes.

Vizura 2020 //

Vrijeme ekstrema

VIZURA 2020 / VRIJEME EKSTREMA izloženim umjetničkim fotografijama članova ULUPUH-ove Sekcije za fotografiju, te, po prvi put, gostima sekcije koji su iz svog konteksta američkih profesionalnih fotografa promišljali zadalu temu ekstrema, pridaje potpuno nove slojeve značenja. Živimo u vrijeme ekstrema i pritom nastojimo opstatiti, nastaviti i dovršiti započeto. Ekstremnim, bolesnim i potresnim vremenima usprkos. Zapravo, ekstremne situacije na neki su način učvrstile one nevidljive i neraskidive spone ljudskosti, spojile fotografsko pleme i međusobno nas povezale na nekoj višoj razini. Živimo u stvarnosti svijeta koji iznova uči prati ruke i voditi brigu o ljudima koji nas okružuju. Danas su krajnosti dio svakodnevice, skup pravila ponašanja, prilagođavanja novim situacijama, galerije i muzeji su zatvoreni, umjetnici djelovanjem u virtualnom svijetu pomažu očuvati mentalnu snagu svijeta u teškim vremenima, a medijska moć fotografije globalno nas povezuje i ponovno dolazi u prvi plan. Upravo fotografiju koristimo kao svakodnevni upravni govor informiranja u kojem jezici nisu prepreka globalne komunikacije. Svjedoci smo fotografске slike u vrijeme ekstrema. Što se dogodilo? Čitav je niz pitanja bez odgovora svedenih na problem javnog zdravstva, pandemije, sigurnosti i preživljavanja globalnih razmjera. Svijet je na trenutak stao, u stanju šoka. Tema *ekstrema u suvremenoj umjetničkoj fotografiji* dobila je novo, neočekivano značenje.

ZAGREBAČKI BIJENALE ULUPUH-ove Sekcije za fotografiju *Vizura 2020 / Vrijeme ekstrema* zamišljen je kao izložba članova sekcije i fotografa koji kao gosti sekcije dijele isti ili slični pristup zadanoj temi, u ovom slučaju *temi krajnosti*. Međunarodni četveročlani stručni žiri koji čine Laura Moya, Anita Russo, Feđa Gavrilović i autorica ovog eseja, odabrani i pozvani autori, istražuju krajnosti u svim aspektima recentne umjetničke fotografije. Trebala nam se *dogoditi* pandemija svjetskih razmjera koja je okupila umjetničke fotografе koji u svom radu ističu odsutnost patetike i prisutnost ljudskosti, empatije i društvene angažiranosti. Internet-ska izložba i publikacija predstavljaju radove trideset i jednog profesionalnog umjetničkog fotografa, dok je fizička izložba odgođena za bolja vremena. Bez obzira na krajnosti u kojima je nastala, izložba novijih fotografija nastoji predstaviti stanje suvremene fotografije u Hrvatskoj, s pomacima i otvaranjem prema međunarodnoj fotografskoj sceni te razmjeni iskustava profesionalne fotografije. Krajnosti kao dio svakodnevice, nova pravila ponašanja, prilagođavanje novim situacijama, zatvorene galerije i muzeji umjetnike su ohrabrili da djeluju u virtualnom svijetu. Medijska moć fotografije povezala nas je globalno i došla u prvi plan. Svjedoci smo fotografске slike u vrijeme ekstrema.

VIZURA 2020 / VRIJEME EKSTREMA kao tema Zagrebačkog fotografskog bijenala namjeravala je preispis-

tivati odnos dokumentarne i umjetničke fotografije u percepciji stvarnog svijeta i tri osnovne razine simulakruma (Jean Baudrillard:1981), od onog osnovnog, prirodnog temeljenog na slici, imitaciji i kopiji, onog artificalnog i utopističkog koji se temelji na oslobođanju energije, sile stroja i UI (umjetne inteligencije), pa sve do kibernetičke hiperrealnosti i modela koji simulira informacije, maštu i potpunu kontrolu uma (Matrix/matrix). U vrijeme natječaja, ocjenjivanja i odabira radova stvarnost je bila krajnje ekstremna i tema natječaja postala je aktualnija od prvotne namjere. S druge strane, odmak od stvarnosti kao mogućnost umjetničke fotografije doživjela je svoj najveći domet. Fotografija u doba globalne krize pokazala je važan utjecaj na medije i virtualni svijet društvenih mreža. Fotografski procesi i tehnike pokazali su svu snagu utjecaja na vizualnu percepciju stvarnog svijeta. Cjelina umjetničkih fotografija i kratkih recenzija, u širem kontekstu povijesnog, društvenog i umjetničkog trenutka jedinstvena je, pa Sekcija za fotografiju nije željela otkazati ili odgoditi prvu zagrebačku Vizuru. Tema *ekstrema* dobila je nove slojeve značenja, prikupljeni na jednom mjestu, u radovima dvadeset i jednog hrvatskog i deset američkih profesionalnih fotografa, izložbom Vrijeme ekstrema stvorili smo mali uzorak trenutnog stanja umjetničke fotografije.

U jeku natječaja život na globalnoj razini mijenjao se iz tjedna u tjedan. Tema je postala aktualnija no ikad, izložba iz dana u dan neizvjesna i na kraju neizvediva, barem u zamišljenoj fizičkoj pojavnosti. Pandemiju i izolaciju slijedio je potres, a globalna panika postaje distopija filmskih razmjera. Stvarnost je iz dana u dan postajala bizarnija, život ozbiljan i neizvjestan, a

eksponencijalna krivulja rasta i statistika saznanje s kojim uvečer liježemo, a ujutro ustajemo puni tjeskobe. Očaj, bespomoćnost, empatija, gnjev i tvrdoglavost izmjenjuju se i miješaju, kulminiraju sa svakim novim danom. Nakon ovog, svijet definitivno neće biti isto mjesto. Već je tijekom ocjenjivanja radova bilo jasno kako je potrebno osmisliti nove oblike prezentacije, odgovore na aktualni trenutak koji fotografskoj umjetnosti daju novu dimenziju. Onu u kojoj revijalna smotra i izlaganje fizičkog predmeta u jednom trenutku više nemaju smisla, dok sadžaj odabranih autora i njihovih radova odražavaju sve slojeve, naboј, stanje svijesti na globalnoj razini - mračno, teško, tužno i nesigurno. Dijalog profesionalnih fotografa koje dijeli prostorna udaljenost i ocean, a povezuje globalno društveno umrežavanje, poprima novu dimenziju u vrijeme ekstrema u kojem živimo, izolirani i samozolirani, povezani na neke nove različite načine, uplašeni i brižni, nastojimo ostati zdravi.

VIZURA 2020 / VRIJEME EKSTREMA izložba je koja je preko noći postala umjetnička kritika globalnog stanja svijesti u kojem je virtualni dijalog hrvatskih i američkih fotografa dobio slojeve značenja koji su jasna i snažna kritika društva koje se u svojoj krhkoj i nestabilnoj strukturi naočigled urušava. Bilo da se radi o povijesnim i alternativnim procesima, digitalnoj fotografiji sirove dokumentarne iskrenosti, studijskoj ili režiranoj fotografiji, foto kolažu ili manipulaciji, kontekst vremena dodao je sloj značenja temi *ekstrema* u kojoj je stvarnost određena pandemijom i zagrebačkim potresom što su trenutno promijenili društvene i ekonomski okvire vremena. Unatoč poteškoćama koje su je zadesile u prvim mjesecima 2020., prva Vizura,

ukazala je na snagu fotografске umjetnosti pri čemu je posebno važno bilo uspostavljanje dijaloga unutar fotografске zajednice na globalnoj razini. Vizura 2020 odraz je stvarnosti koju nismo mogli izbjegći. Odabirom, uređivanjem i sekpcioniranjem fotografije su dobiti novo značenje. Interakcijom autora i njihovih radova, različitih poetika, stilova i načina, nastali su dijalozi. Juikstapozicijom različitih sadržaja i estetika nastala je jedinstvena vizualna priča koja govori *babilonskim jezikom* u ime fotografске zajednice s obje strane Atlantika. Cjelina od trideset i jednog autora neće odgovoriti na sva pitanja ekstrema, no biti će snažan umjetnički dokument vremena.

//

Iskreno zahvaljujem svim autorima koji su prihvatali izazov ekstrema. U vrijeme *socijalne izolacije* (zapravo bi bilo ispravnije reći *fizička izolacija*) povezivanje istomišljenika je izuzetno važno. Posebne riječi zahvalnosti upućujem članovima žirija, Lauri Moya, Aniti Russo i Feđi Gavriloviću koji su bili intelektualna potpora vizure, *nultog* zagrebačkog bijenala fotografije Vizura. Odabirom autora i njihovih radova uložili su mnogo truda i ukazali na naznake aktualnih težnji u suvremenoj umjetničkoj fotografiji. Hvala i odboru i umjetničkom vijeću Sekcije za fotografiju ULUPUH-a, Janku Belaju, Maji Strgar Kurečić i predsjednicu ULUPUH-a Ivani Bakal te našim virtualnim operativkama Belli Rupena i Petri Skupnjak. Bez njihove suradnje i podrške u vrijeme nepredvidljivih promjena izazvanih pandemijom i potresom, prilagođavanje fotografskog bijenala vremenu ekstrema ne bi bilo moguće. Također, htjela bi iskazati duboku zahvalnost profesoru Miodragu Marići-

ću te posebno prijatelju Ricku Westeru, predsjedniku i osnivaču RWFA (Rock Wester Fine Art, Inc.) na njihovoj strpljivosti i pomoći oko razjašnjavanja osobnih dilema i struje svijesti te posebno jezičnih nedoumica u dijelu teksta na engleskom jeziku.

U samo nekoliko tjedana, zahvaljujući entuzijazmu svih sudionika, organizacija i realizacija ULUPUH-ove Vizure 2020 rezultirali su afirmacijom umjetničke fotografije na obje strane Atlantika. U vrijeme ekstrema u kojem smo sa strepnjom pratili eksponencijalne krivulje oboljelih i mrtvih, bili smo, usprkos fizičkoj izolaciji, povezani društvenim mrežama i fotografskim platformama. Podrška i potpora dobiti su novo značenje, a umjetnička fotografija kao odraz vremena još jednom je dokazala snagu govora slike i sva značenja fotografске misli.

Draženka Jalšić Ernečić
6. travnja 2020.

Vizura 2020 //

A Time of Extremes

VIZURA 2020 / A TIME OF EXTREMES provide an entirely new interpretation of photography and art by members of the ULUPUH Photography Section. For the first time, special guests of the section were asked to explore the topic of extremes from their point of view as American professional photographers. Living in a time of extremes, we try to survive, sustain, and complete what we create. We have to, despite diseases, unexpected and unusual. Extreme conditions of this era we extend the invisible and lasting bonds of humanity that connect the photographic tribe, relating us on a higher level. We now live a life where washing our hands and taking care of the people around us is routine. Today, extremes are part of everyday life, a new set of rules and habits, as we adjust to the new conditions. Galleries and museums are closed; artists in the virtual world are helping to save mental strength in these trying times. The influence of photography in the media unites us globally and appears to be at the fore again. We use photography as information about information replacing language as a barrier in global communication. Photography is the record of these extreme times, allowing us to observe what has happened. Photography's subject can be reduced to the problems of public health, pandemic, protection, and survival on a global level. The world has stopped for a while. It is in a state of shock. The theme of extremes in contemporary art photography has received new, unexpected meanings.

ZAGREB BIENNALE OF ULUPUH Photography Section to Vizura 2020 / Time of Extreme was conceived as an exhibition of members and guests of the section who share the same or similar approach to the topic of extremes. An international four-member expert jury, consisting of Laura Moya, Anita Ruso, Feđa Gavrilovic, and the author of this essay, were chosen and invited to consider extremes in all aspects of recent art photography. A global pandemic was about to happen that brought together art photographers who feature in their works compassion and the presence of humanity, understanding, and social commitment. The online exhibition and publication shall present outstanding works of thirty-one professional art photographers, while the actual exhibition has been postponed for healthier times. Despite the extremes in which they were created, the exhibition of recent photographs explores a particular state of contemporary photography in Croatia, with changes and openings to the international photography scene and an exchange of experiences in professional photography. Extremes as a bit of daily life, new habits of behavior, adjustment to new conditions, closed galleries, and museums, encouraged artists to act in the virtual world. The media impact of photography has united us globally and enabled it to come to the forefront. We are witnessing photographic imaging in a time of extremes.

VIZURA 2020 / TIME OF EXTREME as a concept, the Zagreb Photo Biennale intended the exhibition to re-examine the relevance within documentary and fine art photography in perceiving the real world, and the three essential levels of simulacra (Jean Baudrillard: 1981), from basic images to the point of simulation and utopia, based on the idea of processor control, and AI to cybernetic hyperreality, and the image that simulates perceptions, imagination, and complete control of the mind (Matrix/matrix). At the time of the contest, deciding, and selecting photos, reality itself was pretty extreme, and the topic of the competition became more important than firstly intended. At the same time, the escape from reality has allowed photography the possibility to experience and attain a most substantial impact. Photography in moments of global disaster always has had an outstanding impact on communication and with today's virtual world of social media, it is even greater. Photographic processes and techniques have confirmed all their potentials of influence of visual perception of the real world. The world of creative, art photography, in the broader context of actual, social, and artistic movements today is unique, so the ULUPUH Photography Section committee did not want to cancel or postpone the initial Zagreb Vizura. Accumulated within the project, the subject of extremes has attained new layers of meaning. The works of twenty-one Croatian and ten American professional photographers have created a small sample of recent art photography within the exhibit *Time of Extreme*.

As the competition proceeded, life on a global level changed weekly. The topic became more relevant than ever; the fate of the exhibition became uncertain daily,

and seemed unachievable, as a physical installed entity. The pandemic and self-isolation in Zagreb, followed by the earthquake, and the global panic created a dystopian movie set. Reality became more bizarre day by day, life became serious and unpredictable, with the exponential increase curve and daily statistics reported facts causing universal anxiety. Each day seems to culminate in a broad range of emotions, dominated by hopelessness, helplessness, empathy, stress; balanced with a determination to bring people together. We know the world will not be the same. The pandemic has made it clear that it is necessary to create new methods to present the varying dimensions of photographic art. Quickly, an exhibition of the actual works no longer made any sense while at the same time artists' works reflected an urgent state of mind on a global level - dark, difficult, anxious and unpredictable. The discourse of talented photographers connected by global social networking but separated by the Atlantic Ocean has added significance as separation and self-isolation, fear and anxiety tools for staying well.

VIZURA 2020 / TIME OF EXTREME establish an artistic critique of the global state of consciousness. The virtual discussions of Croatian and American photographers developed into a clear and distinctive commentary of society's collapsing delicate and sensitive structure. Whether it is historical or alternative processes, the immediacy of documentary digital photography, studio or staged photography, photo collage, or manipulation, today's context has further defined the meaning to the extreme. The reality is the pandemic and the earthquake(s) in Zagreb instantly changed the social and economic frameworks of our time. Despite these

disasters in the first months of 2020, the first edition of Vizura demonstrated the power of photographic art, when it was especially important to establish a discourse within the global photographic community. Vizura 2020 is a reflection of the reality we could not avoid. In response, the artists included responded through selective editing and sequencing their images, achieving implications unique to the moment. Through the interaction of the artists and their works, a lyrical dialogue was born between different styles and forms. A unique visual story formed by the juxtapositioning of different contents and aesthetics, the *Babylonian language* (reference on biblical literature and an origin myth *Tower of Babylon*. Genesis 11:1-9) is understood by the photographic community on both sides of the Atlantic Ocean. This group of thirty-one authors has not solved all the mysteries of these times of extremes, but they have created a powerful artistic document of the time.

//

I sincerely appreciate all the artists who accepted the challenge of the theme of this exhibition. In these times of social and physical self-isolation, connecting like-minded people is very important. Personal words of gratitude go to the members of the jury Laura Moya, Anita Ruso, and Feđa Gavrilović. They were the intellectual support of the concept, and vision of the first Zagreb Vizura Biennial, the ULUPUH photography section. Their selection of the artists and their photographs involved an enormous amount of work and pointed out the current courses in contemporary fine art photography. I would also like to acknowledge the

board and artistic council of the ULUPUH Photography Section, Janko Belaj, Maja Strgar Kurečić, and the president of ULUPUH Ivana Bakal, as well as to our valuable operatives Bella Rupena and Petra Skupnjak. Without their help and support, in these uncertain times caused by the pandemic and earthquake, keeping the idea in motion in extreme times, Vizura 2020 would not have been possible. Also, I would like to show notably gratitude to Professor Miodrag Maričić and especially to my friend Rick Wester, President and Founder of RWFA (Rick Wester Fine Art, Inc.) for their patience and help upon clearing my dilemmas and *stream of consciousness* in the subject and English Language as well.

The planning and realization of ULUPUH Vizura 2020 prodded a response of art photography from both sides of the Atlantic in just a few weeks, causing an outburst of enthusiasm. Despite the exponential curves of the disease's spread and deaths; despite real physical isolation; despite the panic, we managed to unite these artists through social networks and photographic platforms. Support and care have taken on a new meaning. Once again, art photography as a reflection of time has proved the power of lens-based imagery and the principles of photography's power to reflect us who we are.

By Draženka Jalšić Ernečić
April 6, 2020

vizura 2020

// katalog izložbe

// exhibition catalog

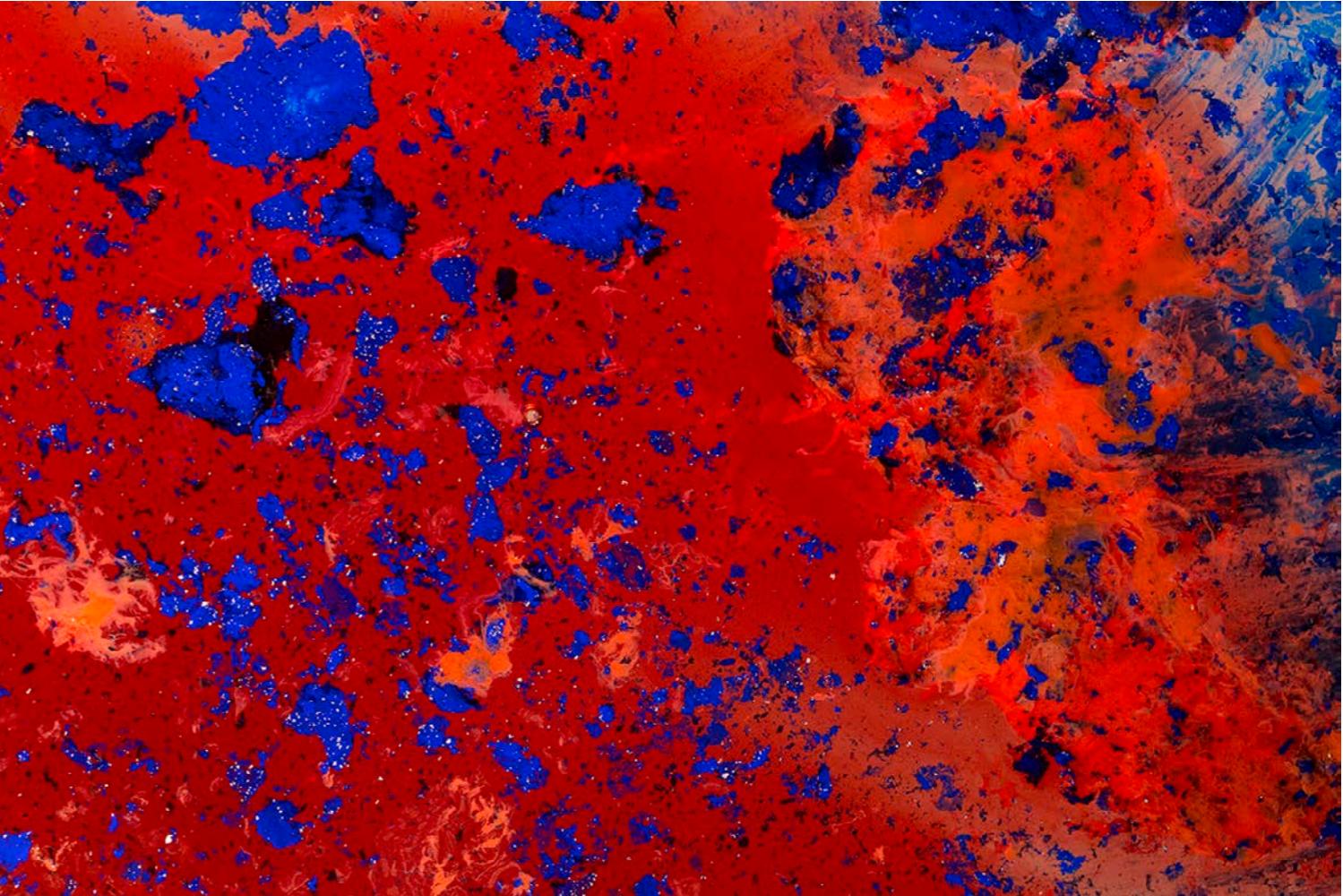
Maja Strgar Kurečić

Mindscape No 2.

Maja Strgar Kurečić svoje apstraktne fotografije doživljava kao bijeg iz stvarnog svijeta u beskonačni prostoruma, kao osvajanje vlastitih nevidljivih granica. Serija fotografija **Mindscapes** (Zagreb HR, 2019.) inspiraciju pronalazi u vlastitim raspoloženjima. U svojem ukidanju figuracije i redukciji fotografiskih elemenata, autorka stavlja naglasak na misao i kontekst. U ovom slučaju se radi o uspostavljaju veza s vlastitom analognom fotografijom u kojoj nalazi poveznicu tako što svoje stare fotografiske alate transponira u motive. Stare kemikalije za toniranje i bojanje otiska sačuvane u mraku ateljea istovremeno su inspiracija i medij u kojem je mentalni bijeg od stvarnosti fotografkska krajnost i krajnji oblik eskapizma.

Mindscape No 2.

Maja Strgar Kurečić perceives her abstract photographs as an escape from the reality into endless space of the mind; as conquering the invisible border of her sense. **Mindscapes** (Zagreb HR, 2019) has found inspiration in her moods. In her repeal of figuration and reduction of photographic elements, she emphasizes concept and context. In this case, it is about creating a bond to her analog photography in which she finds a connection by transferring her old photographic media into motifs. The old chemicals for toning and coloring prints, saved in the darkness of her studio, are at the same time, an inspiration and a medium in which the mental escape from existence is the photographic extreme, and the ultimate form of escapism.

Nicolò Sertorio

Betonska apofenija

Nicolò Sertorio u svojoj najnovijoj seriji apstraktnih fotografija krajnost pronalazi nasumičnim i beznačajnim, efemernim predmetima. Serija fotografija znakovitog naziva **Betonska apofenija** (Oakland CA, 2018 – 2019) inspiraciju i ljepotu pronalazi u betonskim zidovima velegrada, podzemnim garažama i parkiralištima. Apofenija je iskustvo prilikom kojeg uočavamo obrasce, sheme i povezanost nasumičnih, naoko nepovezanih ili besmislenih podataka. Vizualni poticaj fotograf nalazi snimajući betonske površine zida podzemne garaže u kojima prepoznaje nove svjetove i galaksije. U svojem iskustvu lažnim uvidom u stvarnost autor istu podiže na novu razinu. U svojim apstraktnim prostorima Sertorio koncepciju suvremene umjetničke fotografije pomicje u krajnost čulnog modaliteta, eskapizma i simulacija stvarnosti u kojima nalazi osnovne veze između kreativnosti i iluzije.

Concrete Apophenia

In his latest body of abstract images, **Nicolò Sertorio** finds extremes in random and insignificant ephemeral objects. His series, **Concrete Apophenia** (Oakland CA, 2018 – 2019), finds inspiration and beauty in the concrete surfaces of public spaces, underground garages, and parking lots. *Apophenia* is the tendency we have to perceive patterns, schemes, and connections in random, disconnected, or meaningless items. The poured concrete surface of parking lots is the visual object in which the photographer recognizes new worlds and discovers other galaxies. He takes a false sense of reality to a whole new level. Conceptually, Sertorio explores and moves the extremes of modality, escapism, and simulacra through abstract photography, based on the connection between creativity and illusion.

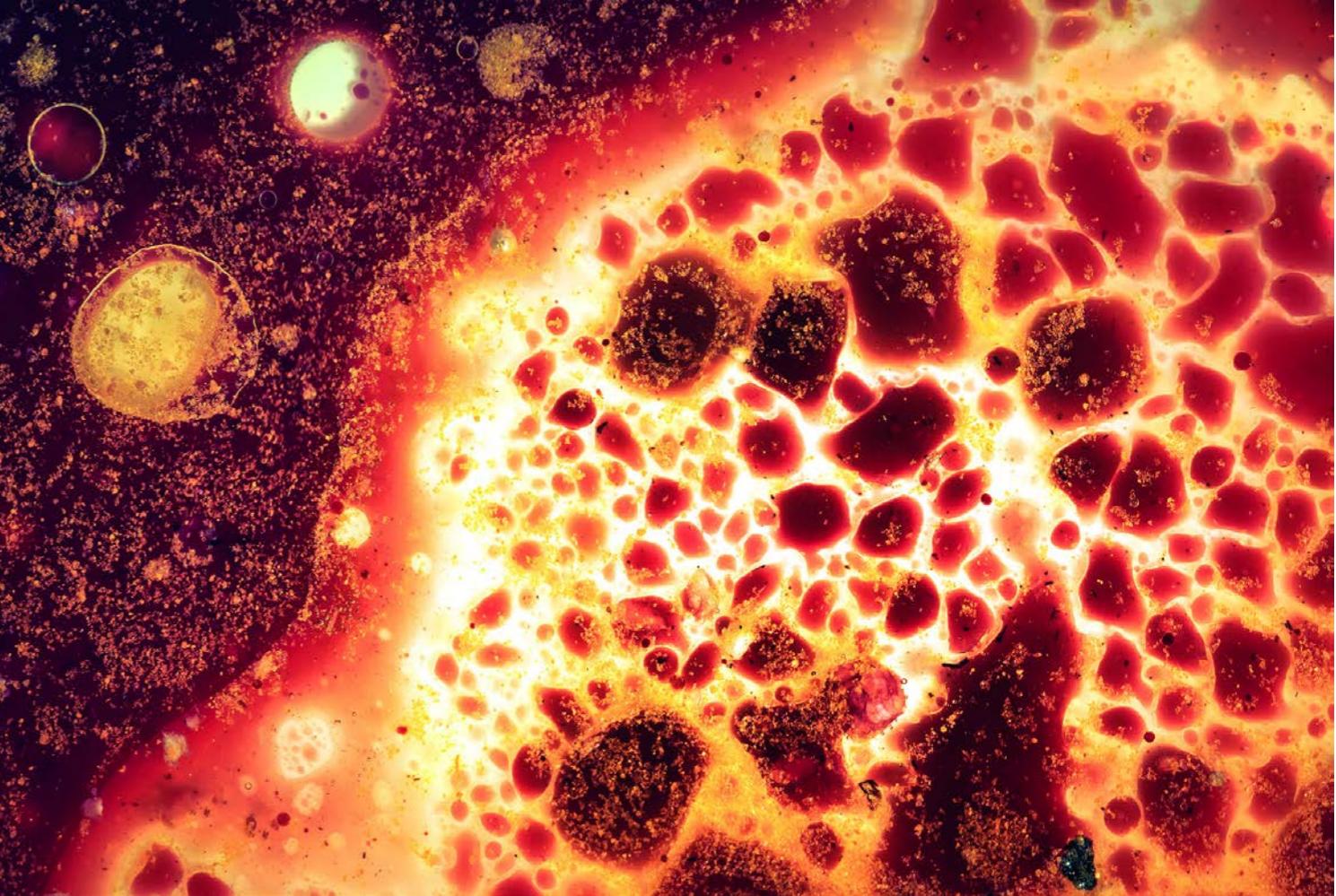
Miro Martinić

Magma 001

Miro Martinić kao pasionirani istraživač različitih fotografskih poetika, svoju inspiraciju nalazi na samom početku stvaranja u vulkanskoj erupciji kao ekstremu samog početka postojanja. U svojem fotografском preispitivanju krajnosti Martinić istražuje polje primarne fotografije, u kojem fotografiju **Magma 001** (Zagreb HR, 2020) doživljava kao refleksiju katastrofe neviđenih razmjera. Fotografija je istovremeno predmetna i apstraktna i u svojoj primarnoj ideji stvaranja nastoji vizualizirati eruptivnu energiju magme, pri čemu, u svom odnosu sa stvarnošću nastoji biti pseudoznanstveno dokumentarna. U prizorima iz središta vulkana Martinić fotografskom rasvjetom u studiju istražuje svjetlosne odnose krutih i fluidnih tvari, pri čemu simulira vidljivu stvarnost i stvara iluziju kretanja.

Magma 001

As a passionate researcher of photographic poetics, **Miro Martinić** finds his impulse at the very beginning of the world in a volcanic explosion as an ultimate creation. In his photographic study of extremes, Martinić searches the primordial in photography, in which he observes **Magma 001** (Zagreb HR, 2020) as a reflection of ultimate disaster of unfathomable depth. At the same time, in the essence of the creation, his image is concrete and abstract. He strives to reflect the eruptive energy of magma and attempts to be a pseudo-scientific but documenting. In scenes from the center of the volcano Martinić explores the solids and fluids through photographic lighting in his studio, simulating visible reality, and creating the illusion of movement.

Miroslav Arbutina

Bijela kuća

Miroslav Arbutina serijom ***Bijela kuća*** (Sisak HR, 2019.) nastoji fotografskim govorom prikazati osobne strahove od nemoći, bolesti i prolaznosti. Refleksivnost sjećanja na strahove iz djetinjstva, strah od izolacije pretrpljenog infarkta i kontemplacija o zatočeništvu naglašeni su kontrastima. Autor govori o vlastitom strahu od umiranja. Dramu najcrnijih scenarija ljudskog uma Arbutina svodi na fotografsku priču o sisačkoj bolnici, Bijeloj kući, kao mjestu najranijih dječjih strahova i neugodnog iskustva zrelih godina. Strah od bolesti i izolacije, susret s kliničkom smrću, osjećaj straha i nemoći autor opisuje pomanjkanjem osvjetljenja čime postiže mračni ugodaj Fritz Langa. Scene interijera prenaglašene su i stilizirane i u svom stripovskom ugođaju podcrtavaju ekstremnost trenutka.

White House

Miroslav Arbutina's White House Series (Sisak HR, 2019) explores his powerlessness, sickness, and transience through a photo story. The reflexivity of awakening his early fears, the fears of a heart attack, isolation and contemplation of isolation, are emphasized by contrasts. The author speaks of his fear of dying. The intensity of the personal darkest mood brings Arbutin's photo graphic story of Sisak Hospital, the White House, as the site of his earliest childhood fears and unpleasant experiences of a mature age. The author describes the fear of illness and isolation, the clinical death experience, and a sense of anxiety and loss of control through lack of light, which provides a dark Fritz Lang type of atmosphere. The interiors are emphasized and decreased, and extreme times underlined in the comic book atmosphere.

Barbara Peacock

Američka spavaća soba:
Sven & Nicole

Barbara Peacock u seriji *Američka spavaća soba – razmišljane o prirodi života* (Portland Maine, 2017. – 2019., projekt u tijeku) u maniri klasičnog pripovjedača i iskusnog uličnog fotografa niže motive američkog privatnog života. U svojoj kulturološkoj i antropološkoj studiji suvremene Amerike strastvena je i kritična, no nimalo sentimentalna. Inspiraciju pronalazi u efemernim predmetima intime i poetskoj rezonanci prostora i njihovih vlasnika. Spavaću sobu doživljava kao osobni muzej izgubljenih sjećanja, nizanje osobnih predmeta i priča običnih malih ljudi, njihovih snova i emocija. Autorica spavaću sobu ne doživljava kao prostor u kojem se samo spava i odmara, već kao mjesto na kojem se sanjari u tihom paradoksu stvarnosti.

American Bedroom:
Sven & Nicole

Barbara Peacock in the series *American Bedroom – reflections on the nature of life* (Portland, Maine, 2017 – 2019, an ongoing project) in the manner of a traditional story teller and skilled street photographer reveals motives of American private life. In her cultural and anthropological study of contemporary America, she is passionate and critical, and not sentimental. She finds inspiration in the ephemeral intimate subjects and poetic resonance of space and owners, and sees the bedroom as a private museum of lost thoughts filled with personal objects, and everyday people's tales, their dreams and emotions. She doesn't see the bedroom as a place for sleeping and resting but dreaming of the silent paradox of reality.

Damir Klaić

Tvornica MTČ

Damir Klaić u seriji **Tvornica MTČ** (Čakovec, HR, 2020.) napuštenom kompleksu tvornice trikotaže u strogom centru grada Čakovca, fotografiji industrijske arhitekture prilazi dokumentarističkom objektivnošću, u napuštenom industrijskom interijeru nalazi posebno mjesto. Serija napuštene industrijske arhitekture suptilna je kritika društvenih odnosa i civilizacije u kojoj su odbacivanje životnih prostora krajnost koju živimo. Zanemareni i napušteni prostori tužna su stvarnost zapadne civilizacije. U ime napretka skloni smo odbacivati tehnologije, ljudе i prostore. Tvornica trikotaže u Čakovcu jedna je od fotografskih priča o propadanju i napuštanju u kojoj su, fotograf i umjetnička zajednica prepoznali mogućnosti i ljepotu ovog napuštenog prostora.

'MTČ' Knitwear Factory

Damir Klaić in the **Knitwear Factory Series** (Čakovec, HR, 2020) in the desolate remains of the knitwear factory in Čakovec downtown, deals by photographic documentary objectivity with abandoned industrial interiors, found to be a special place. Images of abandoned industrial architecture are a subtle critique of social relations and civilization in which the rejection of places providing sustenance is seen as an extreme we live in. Neglected and abandoned locations are the sad reality of Western civilization. In the name of progress, we tend to reject technologies, people, and spaces. The Knitwear Factory in Čakovec is one of the photographic stories of decay and abandonment, in which the photographer and artistic community recognized the possibilities and beauty of this abandoned space.

Vladimir Šimunić

Gotham City

Vladimir Šimunić fotografijom **Gotham City** (Shanghai, 2020.) u vedutu prepoznaće filmski ugodaj i metaforu izmišljene metropole uronjene u noćnu maglu. U fotografiji velegrada, sa svim tehnološkim izazovima snimanja arhitekture uronjene u noć, autor naglasak stavlja na ugodaj i fotografsku priču koja je istovremeno bajkovita, impresivna i zastrašujuća. Šimunić u svojem viđenju poznatog noćnog obpisa grada nastoji dočarati futurističku arhitekturu i ikonički obris/vizuru gradskog krajolika iznad mora, što je i samo ime grada. Veduta Šangaja osim slike velegrada posjeduje čitav niz slojevitih značenja. Ikonologija velegrada boje indiga ne pruža uvid u stvarnost već ostaje u polju iluzije i snova.

Gotham City

Vladimir Šimunić, in his photo **Gotham City** (Shanghai, 2020), recalls the cinematic atmosphere and metaphor of a fictional metropolis immersed in the night fog. In the cityscape, with all the technological trials of shooting architecture at night, the photographer emphasizes an atmosphere, and a dreamlike, impressive, and scary photo story. In his vision of the iconic nighttime outline, Šimunić strives to evoke the futuristic structure and the famous silhouette of the cityscape above the sea, which is the name of the city itself. In addition to the image, the Shanghai cityscape has a whole range of layered meanings. The iconography of the indigo colored metropolis does not provide insight into reality but remains in the sphere of illusion and dreams.

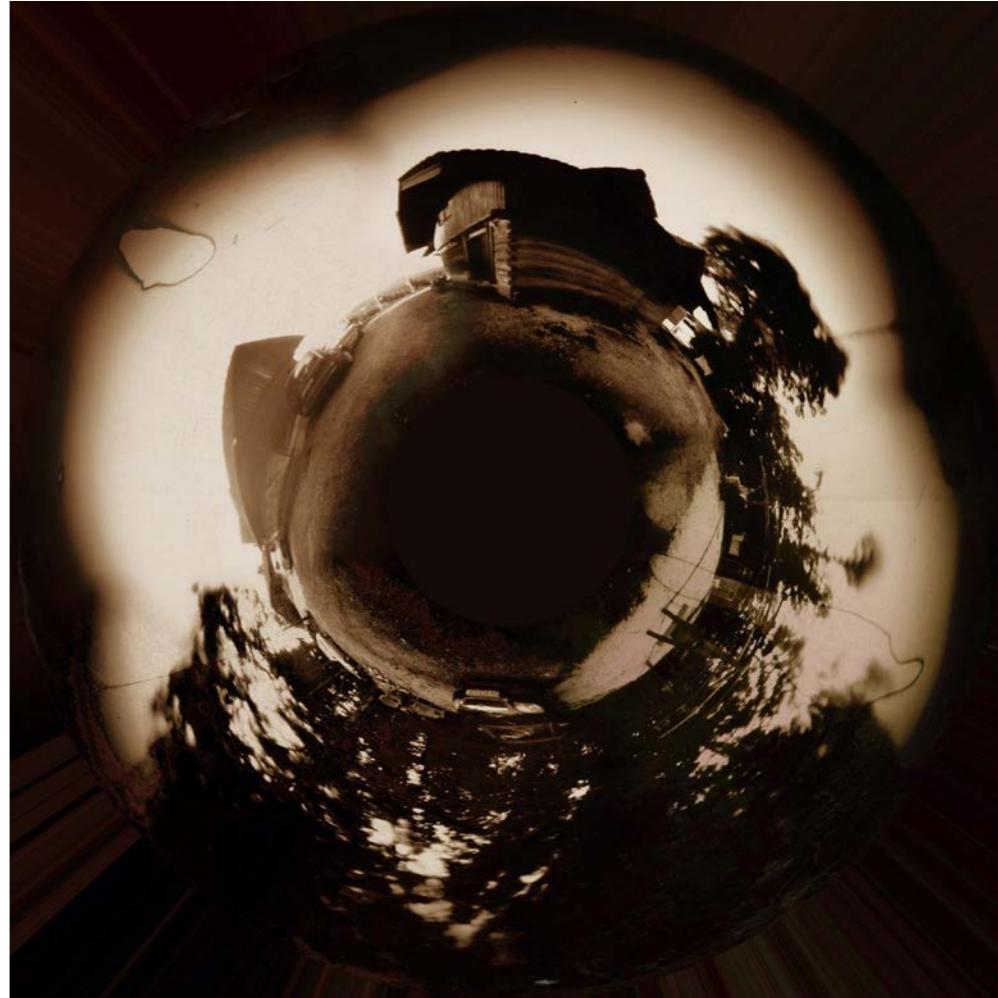
Ivica Kiš

Hruševec zvana

Ivica Kiš ostaje vjeran eksperimentalnoj fotografiji. U radu **Hruševec zvana** (Hruševec, 7. lipnja 2019., eksponcija 17:40:00 – 17:47:04, 424 sekunde) motiv krajolika sniman je panoramskom kamerom obscurom koju je autor konstruirao u svibnju 2012. godine. Prema riječima autora, *Camera Obscura Tetracylinrica Eccentrica Panoramica* obuhvaća 360° horizonta snimljenog na foto papiru, digitaliziranog i spojenog u cjelovitu panoramsku sliku cilindrične polarne projekcije. Istraživanje mogućnosti na polju eksperimentalne i hibridne fotografije uključuje ideju, teorijsku raspravu o povijesnom procesu i preispitivanje znanstvene prepostavke kao temelja fotografije. Kiš u povijesnom procesu kamere obscure istražuje ekstremne obrasce u kojima istražuje vezu između umjetničke ideje i fotografskog umijeća.

Hruševec 360

Ivica Kiš is committed to experimental photography. In **Hruševec 360** (Hruševec, June 7, 2019; exposure 17:40:00 – 17:47:04, 424 seconds), the landscape motif was taken with a panoramic Camera Obscura, a device he made in May 2012. According to the photographer, *Camera Obscura Tetracylinrica Eccentrica Panoramica* includes 360 degrees of scenic horizon captured on photo paper, digitized and processed into a total panoramic image of a cylindrical polar projection. Exploring possibilities in experimental and hybrid photography, he includes an idea, a historical process, theoretical discourse, and scientific premises (hypothesis) as the origin of photography. He explores extreme theories in the historical process of the Camera Obscura, exploring the nexus between artistic ideas and photographic art.

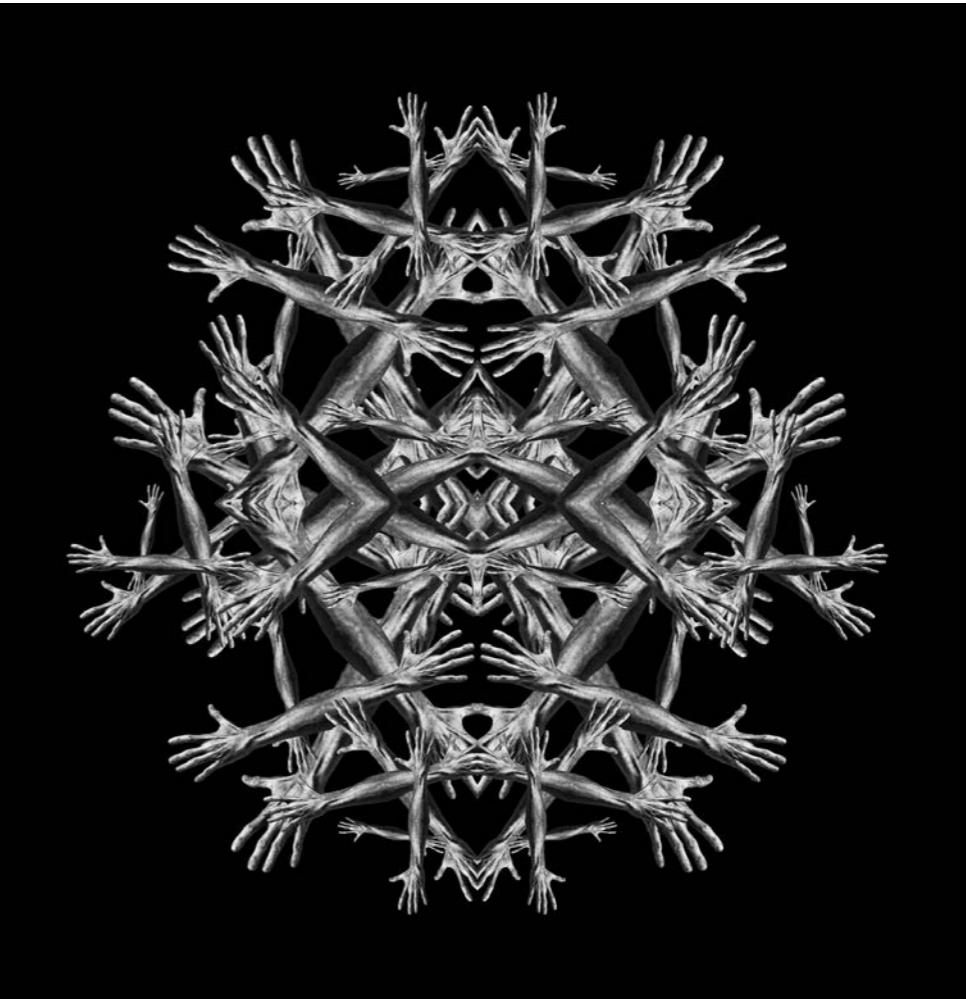
Damir Hoyka

Multiverse I.

Damir Hoyka u kompoziciji **Multiverse I.** (Zagreb, HR, 2018.) krajnost pronalazi u fotografskoj interpretaciji prvoog od mnoštva paralelnih svjetova. Pojam multiverse (paralelni svemir) prvi koristi Andy Nimmo 1960. godine u svojoj interpretaciji više-svjetova u kvantnoj fizici koja je u Hoykinom radu poznato polje inspiracije. Hoyka simuliranu stvarnost fotografije nalazi u matematici, metafizici, filozofiji i znanstvenoj fantastici. Strukturu Multiversa i ekstremni modalni realizam paralelnih svjetova svodi na digitalni kolaž i manipuliranu crno-bijelu fotografiju, a formu sfere gradi nizanjem antropomorfnih elemenata. U kaleidoskopskom umnožavanju motiva ljudske ruke Hoyka oblikuje novo bioničko biće paralelnog svemira koje je istovremeno i makro-kozmos antropomorfne strukture virusa.

Multiverse I.

Damir Hoyka, in **Multiverse I.** composition (Zagreb, HR, 2018), takes the extreme in his photographic art as the first of many parallel worlds. The term Multiverse (parallel universe) first used by Andy Nimmo in 1960 in his research of multi-worlds in quantum physics, which is a close field of influence in Hoyka's practice. The simulated reality of photography Hoyka finds in maths, metaphysics and Science Fiction. The structure of the Multiverse in extreme modal realism is reduced to a digital collage and manipulated black and white photography; the form of the sphere is built by anthropomorphic elements. In the kaleidoscope of the human hand, Hoyka creates a new bionic essence of the Multiverse which is at the same time the macro cosmos of the anthropomorphic structure of the virus.

Anto Magzan

Derviši – borba za svijest

Anto Magzan serijom **Derviši – borba za svijest** (Istanbul, 2019.) dokumentarnom fotografijom obrednog plesa, osim događaja i mjesta instinktivno snima ugodaj. Derviški ples u Galata Mevlavihanesi Müzesi u Istanbulu Magzan ne doživljava isključivo kao fotografsku priču ili lijepu razglednicu, već nastoji zabilježiti mističnu razinu vjerske ekstaze u kojoj *nebeski ples* derviša nije samo pokret i zvuk, već duhovno putovanje i molitva, spoj religijske filozofije i umjetnosti pokreta. Derviši su izvorni vjernici, islamski red koji ekstazom hipnotičkog plesa prema drevnom obredu postiže više stanje svijesti. Autor crno-bijelom fotografijom naglašava atmosferu, utišava vizualni doživljaj, naglašava kompoziciju i vlastito iskustvo obrednog plesa.

Dervishes – A Struggle for Consciousness

Anto Magzan, in his series **Dervishes – A Struggle for Consciousness** (Istanbul, 2019), beside making documentary images of ritual dances, practices, and places, intuitively comandeers the atmosphere therein, too. The Dervish dancing at Galata Mevlavihanesi Müzesi in Istanbul, Magzan doesn't perceive as a simple photo story or a beautiful postcard. He explores the essential level of spirituality in the photograph of the dervish ritual dancing, not only as performance and sound but a spiritual journey and praise; as a union of religious philosophy and the art of dance. Dervishes are true believers; an Islamic sect that gains a higher state of consciousness through the ecstasy of the hypnotic ancient ritual dance. In black and white photography, the author seizes the atmosphere, holds the visual presence, achieves composition and the experience of the ritual dance.

Yvette Marie Dostatni

Konvencionari

Yvette Marie Dostatni serijom dokumentarnih fotografija **Konvencionari**, sustavno snima sudionike različitih konvencija. Tradicija američkog fotožurnalizma s postmodernističkim odmakom, njezine fotografije stavlja u kontekst urbane antropologije koja izučava američku supkulturu. Cijelo desetljeće, autorica fotografira ljudе koji dolaze na konvencije, izlažu i prodaju ideje i proizvode, od politike i seksа, do nadgrobnih spomenika. Dvojnici, političari, frizeri, svodnici i prostitutke, ljudи sličnih interesa i načina života, grade mikrosvjetove američkog društva u kojima pronalaze vlastiti identitet. Radi se o supkulturama koje u svojoj ekscentričnosti žive vlastite snove i grade alternativne kulturne niše. Autorica je determinirala različite tipologije supkultura, njihova pravila ponašanja, odijevanja i meta-jezike kojima se odupiru alienaciji suvremenog društva.

Conventioneers

Yvette Marie Dostatni, with the documentary series **Conventioneers**, systematically captures participants at various conventions. The tradition of American photojournalism with a postmodern angle places her photos in the context of urban anthropology studies of American subcultures. For a decade, she has been taking pictures of people at conventions, showing and selling ideas and products, from politics and sex to tombstones. Doubles, politicians, beauticians, pimps and prostitutes, people of similar substance and lifestyles, create the micro-worlds of American culture and identities. Those subcultures live eccentric fantasies and create alternative cultural niches. She has identified the various typologies of subcultures, their rules of behavior, appearance, and meta-languages that resist the alienation of modern society.

Siniša Sunara

Kvadrat života

Siniša Sunara, u fotografiji **Kvadrat života** (Zagreb, HR, 2019.) u uličnoj fotografiji traži smisao života, trageće metafizike i trajanje. Poetika ulične fotografije u kojoj je kamera ulaznica u tuđe živote ne prikazuje samo mizanscenu ulice, već ulazi u slojevita značenja međuljudskih odnosa. Ne radi se samo u uloženju u privatnost i novinski pristup fotografiranoj sceni. Sunara nastoji ulaziti u irealnu sliku svijeta koji fotografira. Osobe uronjene u vlastite svjetove, istovremeno prisutne i odsutne u odlučujućem trenutku, bit su ulične fotografije. Prolaznost trenutka, slučajnu interakciju naoko nepovezanih životnih situacija, Sunara bilježi i izdvaja kao krajnosti u kojima ulična fotografija dobiva poantu fotografske priče.

Square of Life

Siniša Sunara, in his street photography **Square of Life** (Zagreb, HR, 2019), seeks the meaning of life, evidence of metaphysics and time. The poetics of street photography, in which the camera is the license to other people's lives, not only depicts the mischief of the street but enters into the layered meanings of interpersonal relationships. It is not just an investigation into privacy and journalism on the scene. Sunara attempts to explore an unreliable vision of the world he is photographing. People submerged into their hidden worlds, present and absence at the same time at a significant moment, are the core of street photography. The transience of the moment, the accidental intercommunication of apparently unattached lives, are recorded by Sunara as extremes in which street photography becomes the point of a photographic story.

Ratko Mavar

Old Factory 3

Ratko Mavar, u svojoj fotografiji **Old Factory 3** (Zagreb, HR, 2018.) temu ležećeg akta stavlja u prostorni kontekst napuštene tvornice te naglašava kontrast formalno-likovnih elemenata i sadržaja. Akt fotografiran s leđa je opušten, a linija kralježnice prati liniju grubog betona. Ona leži gola na betonskom postamentu napuštene industrijske arhitekture u poziciji koja priziva renesansne Venere. Mavar fotografijom u boji koja teži monokromiji i finim osvjetljenjem stvara neobičnu postapokaliptičnu atmosferu protkanu senzualnošću. Interijer napuštene tvornice i sirove betonske strukture načete vremenom art-brut poetikom naglašavaju mekoću kože i senzualnost poze koja posjeduje ljepotu i nevinost aktova ranog romantizma. Usprkos naglašenoj estetici, Mavar ne slavi žensku ljepotu, već dubinu misli i unutarnju snagu ženskih emocija.

Old Factory 3

Ratko Mavar, in his photography **Old Factory 3** (Zagreb, HR, 2018), sets a reclining nude in an abandoned factory and shows contrast of form and content. The nude scene from the back is soft, and the spine line follows the line of rough concrete. She lies naked on a concrete base of abandoned industrial architecture in the repose of a Renaissance Venus. His color photography strives for monochrome, and distinct light sets a unique post-apocalyptic atmosphere interwoven with sensuality. The interior of the abandoned factory and the raw concrete structures eaten away by time through art-brut poetics emphasize the softness of the skin and the sensuality that comprises the beauty and innocence of early Romanticism. Despite his clear aesthetics, Mavar doesn't praise women's beauty, but the value of thoughts and the inner strength of women's emotions.

Dag Oršić

Boris i Sadou 2

Dag Oršić svodi temu dvostrukog studijskog portreta **Borisa i Sadoua 2.** (Zagreb, HR, 2020) na proučavanje odnosa. Fotografiranje dva gola tijela stilsko je vježba u kojoj fotograf dovodi u pitanje krajnosti. Oršić prenosi logiku studijske rasvjete iz fizičkog svijeta u polje značenja. Odabirom rasvjete naglašava se kompozicija, oblik, boja i ravnoteža te naglašava interakcija modela, odnosno njezina odsutnost. U dvojnosti sustava Oršić suprotstavlja elemente dualizma, sličnosti i razlike, nelagode i licemjerja, istine i laži, crno-bijelog. Odnos crnog i bijelog tijela ima filozofsku i simboličku razinu, ali i elemente taoizma, u kojima se dvojnost kao krajnost nadopunjuje i tvori jedinstvo, *Tao*.

Boris and Sadou 2

Dag Oršić reduces the subject of a double studio portrait of **Boris and Sadou 2.** (Zagreb HR, 2020), to a study of relations. Photographing nude pairs is stylistic research of extremes. Oršić moves the sense of studio lighting from substance toward meaning. The choice of light accentuates composition, form, color, balance, and emphasizes the interaction or absence between the models. In the duality, Oršić faces elements of dualism, similarity, difference, distress and hypocrisy, truth and lies, blackness and whiteness. The correlations between the black and white bodies have a philosophical and symbolic level, but also elements of Taoism, in which duality as an extreme complements and forms a whole, a *Tao Concept*.

Daniel Gonçalves

Pisma Elvisu

Daniel Gonçalves, u seriji **Pisma Elvisu** (Los Angeles CA, Sjedinjene Države, 2019.) iz perspektive autsajdera portugalsko-kanadskog porijekla istražuje osobni doživljaj američke kulture. Iskustvo portretnog i dokumentarnog fotografa koji živi i radi u Los Angelesu otkriva fascinaciju Amerikom i onim što znači biti Amerikanac. U maniri vizualnog pripovjedača istražuje temu identiteta, privrženosti, muškosti i ranjivosti. Prilikom nastoju ući u emotivnu bit urbane legende o *Elvisu Presleyu* koji je umro 1977. u 42. godini života. Autor, osim fotografija, od svojih modela traži da napišu pismo predmetu svog obožavanja. Na taj način serija osim vizuelne fotografiske priče uključuje i elemente urbane antropologije koja naglasak stavlja na kulturni fenomen obožavanja i opsjednutosti tragičnom smrću.

Letters to Elvis

Daniel Gonçalves, in his series **Letters to Elvis** (Los Angeles CA, United States, 2019), explores his understanding of American culture from the view of an outsider-in-sider. The experience of a portrait and documentary photographer living and working in Los Angeles shows fascination with America and what being an American means. As a visual storyteller, he researches the questions of identity, devotion, masculinity, and vulnerability. He attempts to explore the emotional essence of the urban legend of Elvis Presley, who died in 1977 at the age of 42. Besides the photos, the author demands that his models write a letter to their idol of worship. In this way his visual photo story includes elements of urban anthropology, which indicate the cultural viewpoint of worship and fascination with tragic death.

Roman Martin

Pauza

Roman Martin reportažnom uličnom fotografijom **Pauza** (Istanbul, Turska, 2019.) na ulici velikog grada pronalazi kontekst, razlike i krajnosti. Ne radi se samo o potrazi za kulturnim raznolikostima ili neobičnim motivima snimljenim u maniri klasične ulične fotografije. Umjesto toga, to je potraga za malim, na prvi pogled nevažnim krajnostima koje se stapaaju u tradicijama Istoka i Zapada. Istanbul, kao grad kontrasta smješten na dva kontinenta, savršeno je mjesto za snimanje krajnosti i simbola kulturne raznolikosti, starog i novog, tradicije i tehnologije. Autor otkriva iskrenost trenutka ulične fotografije u naoko nevažnim, svakodnevnim scenama, koje naglašava linijama i dijagonalama zau stavljenim u okviru fotografske priče.

The Rest

Roman Martin in **The Rest** (Istanbul, Turkey, 2019) finds context, diversity, and extremes through reports from the street and street photography of the metropolis. It is not just a search for cultural diversity or new subjects taken in the style of traditional street photography. Instead, it is a search, at first blush, for small and unimportant extremes related to traditions of East and West. Istanbul, as a city of contrasts, stretching over two continents, is the perfect place to photograph the extremes and symbols of cultural diversity, old and new, tradition and technology. He tells of the innocence of the moment in street photography in small daily scenes, which he emphasizes with lines and diagonals reflected inside the photo story.

Igor Šeler

Treće dijete

Igor Šeler fotografijom **Treće dijete** (Zagreb, HR, 2019.) dokumentarnom fotografijom bilježi socijalni motiv svakodnevnog života. To je fotografija ulice koja ne pokušava komentirati, već stavlja objektivnost dokumentarnog pristupa u prvi plan. Iz perspektive agencijskog fotografa istražuje vlastiti odnos prema životu ulice. Za razliku od iskustva fotografa koji radi u vizualnom okruženju korporativne i lifestyle fotografije, Šeler istražuje s temom društvene fotografije temu socijalnog i kulturnog identiteta, žensku stranu priče, njezinu snagu i ranjivost. Tradicija zagrebačke škole fotožurnalizma Šelera smješta u kontekst urbane antologije koja ispituje socijalno ugrožene slojeve društva i njihov način života, naglašavajući ekstrem kao stvarno stanje suvremenog društva.

The Third Child

Igor Šeler, in his body of work **The Third Child** (Zagreb, HR, 2019), tapes the social meaning of everyday life. In street photography, he doesn't explain but sets the objectiveness of the documentary style. He explores his relation to street life from the perspective of an agency photographer. Contrary to his practice and visual experience in corporate and lifestyle photography, Šeler explores the social subject in photography, and the problems of social and cultural identity; the feminine side, strength, and vulnerability. The tradition of the Zagreb school of photojournalism Šeler sets in the context of urban anthropology that studies social vulnerability and behavior, emphasizing the extreme as the true nature of present society.

Karen Navarro

Pripadati modernim vremenima

Karen Navarro u svojoj seriji fotografskih kolaža istražuje platforme društvenih medija, Facebook i Instagram, način na koji se predstavljamo i komuniciramo. Serija **Pripadati modernim vremenima** (*El Pertenecer en Tiempos Modernos; Belonging in Modern Times*) govori o preispitivanju identiteta i načina na koji oblikujemo vlastito postojanje u virtualnoj stvarnosti. U simulakrumu autorica istražuje odnos subjekta i objekta kao dviju krajnosti, a inspiraciju pronalazi u analitičkom kubizmu. Kolažom želi stvoriti totalni portret koji sadrži aspirativni pečat virtualnog plemena kojem model pripada. U tu svrhu koristi riječi popularnih hashtagova koje na površinu fotografije utiskuje slijepim tiskom, poput nevidljive tetovaže. Portret reže u manje forme, facetira prikaz portretirane osobe i dinamizira površinu slike.

Belonging in Modern Times

In her body of photographic collages, **Karen Navarro** explores social media platforms, Facebook and Instagram, and the way we perform and communicate. Her series, ***El Pertenecer en Tiempos Modernos, Belonging in Modern Times***, is about rethinking identities, and how we shape our existence in virtual reality. In simulacrum, she searches the correlation of subject and object as two extremes and finds inspiration in analytic cubism. The collage attempts to create a total portrait that contains the aspiration seal of the virtual tribe the model belongs to. To achieve this she uses words, some popular hashtags imprinted as blind print on the surface of a photograph like an invisible tattoo. She cuts the portrait into smaller forms, facets the photos, and dynamizes the surface of the image.

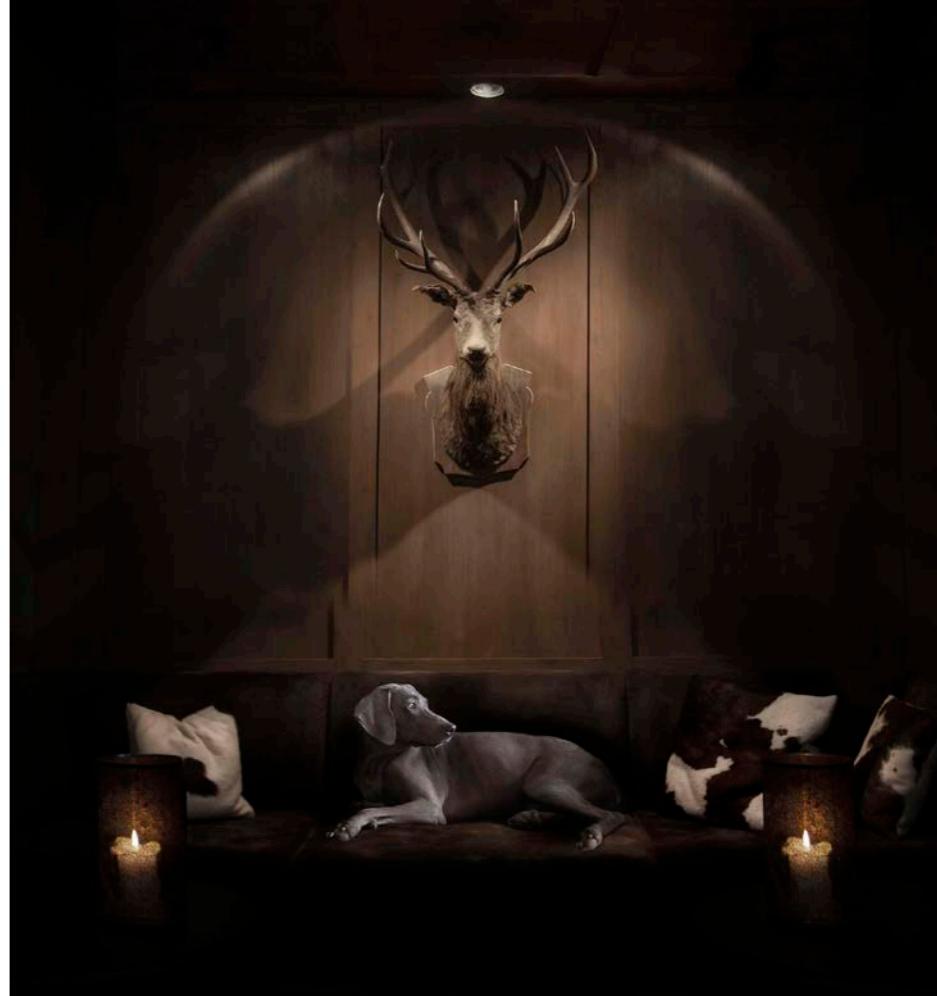
Maja Hrnjak

Lovac

Maja Hrnjak u svojoj fotografiji **Lovac** (Zagreb, HR, 2020.) krajnosti nalazi u simulakru. Prepoznaće iluziju lažne stvarnosti u stvarnim situacijama, u ovom slučaju interijera snimljenom u maniri lovačke *life-style* fotografije. Fotografiranje lovačkih pasa pripada animalističkom portretu u kojem je važan odnos sa životinjom. Pitanje krajnosti u ovom slučaju je višeslojno, osobnost psa i povezanost sa životinjom su stvari, dok je vanjska forma inscenirana. Radi se o imitaciji života fotografiskog jezika u kojoj autorica ukazuje na krajnost simulirane stvarnosti: lovački pas je mezimac koji ne lovi, pozira ispod lovačkog trofeja koji mu ne pripada, a estetski dojmljiva narativna priča nema nikakve veze sa stvarnim životom.

Hunter

Maja Hrnjak, in her photography **Hunter** (Zagreb, HR, 2020), finds extremes in the simulacrum. In this case, she sees the illusion of false reality in real situations, in this particular case the interior is shot in the hunting lifestyle photography – photographing hunting dogs as portraits of animals where the connection with the animal is of vital importance. The question of extremes is multifaceted: the dog's nature and love and the animal are real, while the visible form is staged. In photographic language, it is an imitation of life; the author points to the extreme of simulated reality: a hunting dog is a pet, posing under someone else's trophy, and an aesthetically inspiring photo story has nothing to do with real life.

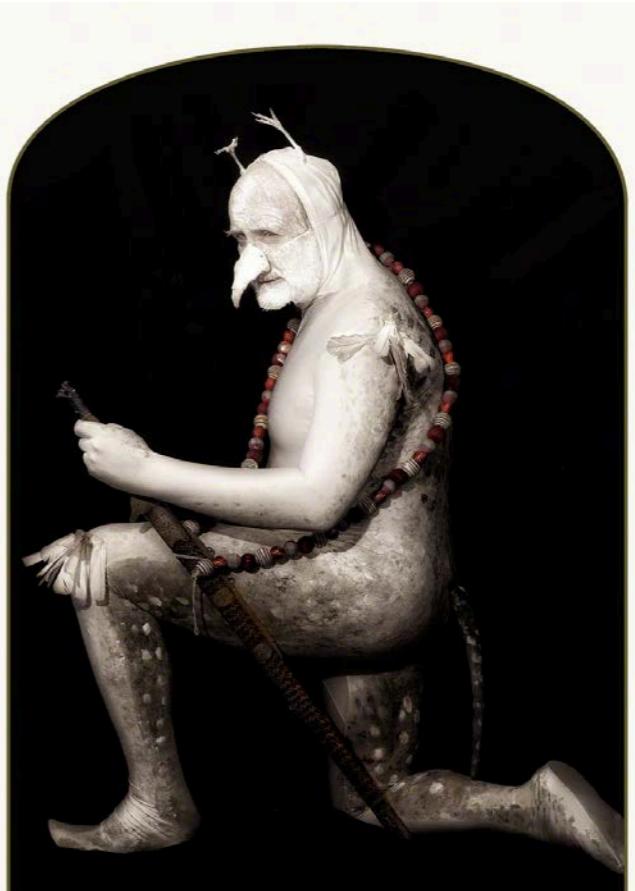
Lori Pond

Bosch Redux

Lori Pond u seriji **Bosch Redux** (Los Angeles CA, 2018. – 2019.) studijskom manipuliranim fotografijom ukida granicu između opažajne stvarnosti i snova. Nadrealno i fantastično ima izvore u slikarstvu nadrealizma, no autorica inspiraciju pronalazi u ikonografiji *Hieronymusa Boscha*, najpoznatijeg majstora fantastičnih prizora zapadnoeuropejske umjetnosti. Lori Pond nalazi halucinantne vizije grijeha i iskušenja u stvarnom svijetu koji je okružuje. *Hieronymus Bosch* kao povjesni predložak i inspiracija u njoj dobiva kalifornijsku inačicu zagovornika *Bratstva slobodnog duha*, slikarskog gurua hipi pokreta, slobodne ljubavi i ezoterije. Autorica krajnosti između snova i stvarnosti nalazi u fotografskim pričama čije vječne teme dobra i zla, života i smrti, straha i nestajanja privlače publiku ushićenu mistikom.

Bosch Redux

In her body of staged and manipulated photos, **Lori Pond** breaks the line between reality and dreams. Her surreal series, **Bosch Redux** (Los Angeles CA, 2018 – 2019), has references in surrealism, seeing as she is driven by the iconography of Hieronymus Bosch, the most famous master of the fantastic art in Western Europe. Lori Pond finds her phantasmagoria of sin and temptation in the real world around her. *Hieronymus Bosch*, as a historical inspiration, gets here a California version advocating the *Brotherhood of Free Spirit*, a creative guru of the hippies, liberal love, and the esoteric. Photography of extremes between dreams and reality in her visual photo stories within the timeless subject of virtue and sin, life and death, anxiety and escape, draws to her work an audience fascinated with mysticism.

Lori Pond
Bosch Redux

Mario Periša

Korak po korak

Mario Periša tehniku višestruke ekspozicije koristi kao fotografski govor kojim naglašava ekstremnost snimljenog trenutka. U naizgled dokumentarnoj fotografiji **Korak po korak** (Mantera, Italija, 2019.) autor ispituje kontrolu umjetničkog procesa u kojem pomakom aparaata mijenja optički pravac i vidno polje promatrača. Radi se o preispitivanju percepcije, odnosno recepciji slike i pogleda u proširenu stvarnost kao interaktivnog iskustva stvarnog svijeta. Autor istražuje krajnje mogućnosti fotografске tehnike i opciju višestruke ekspozicije unutar kamere, u kojem završni dojam slike naglašava subjektivnu i simboličnu fotografsku priču, pri čemu otvara pitanje percepcije kao oblika gledanja sa svrhom tumačeći sadržaj u kojem je naglasio protok vremena, koji zovemo život.

Step-by-Step

Mario Periša uses multiple exposures as a photographic technique to emphasize the limitations of time. In an essential documentary photo **Step-by-Step** (Mantera, Italy, 2019), he seeks to control the power of the creative process by movement of the camera to set the optical sight line and the view of the viewer. It is a question of perception and reception of an image, and a glimpse into *augmented reality* as an interactive real-world experience. He searches the extreme possibilities of the photographic mode and the option of multiple exposures within the camera, in which the final impression features the subjective and symbolic photostory, as a form of perception with intent to viewing with content explanation in which the passing of time is emphasized, which we also refer to as life.

Janko Belaj

Ne/Briga

Janko Belaj pseudo-reklamnom fotografijom naglasak stavlja na kritičko promišljanje sadržaja i sarkazam kao meta jezik fotografskog izražavanja. U seriji **Ne/Briga** (Zagreb, HR, 2020.) u formi diptika niže motive odbačenih predmeta kojima najčešće zagađujemo okoliš. Ideji recikliranja kao temi nameće manirizam konceptualne igre u kojoj odgovara na pitanja o zagađivanju i samozagađivanju te gubitku i vraćanju identiteta, predmetu, čovjeku ili prostoru. Upareni kadrovi *snapshot* i studijske fotografije preispituju stanja i mogućnosti, od praktičnih prijedloga recikliranja do jezične igre riječi. Belaj naglašava važnost riječi *un* u naslovu *Un/Concern*. Urbana frazeologija rane faze Interneta i *Internet Relay Chat* devedesetih (**thts un**; *that is so un*) upućuje na globalnu razinu problema zbrinjavanja odbačenih predmeta.

Un/Concern

Janko Belaj, in his pseudo-advertising photography, stresses criticism and irony as metalanguage of photographic creation. In the form of diptychs, **Un/Concern** (Zagreb, Croatia, 2020), he uses rejected items that usually contaminate our environment. The idea of recycling taken by mannerism and conceptual game of questions and answers is upon polluting and self-pollution and the destruction and reconstruction of identity, objects, people, or places. Paired snapshot frames and studio photos question the situation and possibilities, from practical recycling ideas to wordplay. Belaj indicates the value of the word *un* in his title *Un/Concern*. The urban phraseology of the first age of the Internet, and *Internet Relay Chat* in the 1990s (**thts un**; *that is so un*) points to the global problem of rejected items.

Petra Slobodnjak

Rasprodaja

Petra Slobodnjak u seriji fotografija **Rasprodaja** (Zagreb, HR, 2018.) govorи jezikom sarkazma kako bi naglasila krajnosti suvremenog društva. Bijeg od gradskog nemira, povlačenje na skrivena i zaboravljena područja otkriva tužnu sliku periferije. Komadi namještaja izbačeni na ulicu, izmješteni iz svog prirodnog okruženja slike su civilizacije koja odbacuje predmete, ideje, ljude, i navike. **Rasprodaja** namještaja pod otvorenim nebom na periferiji vlastitih života je krajnji cinizam u kojem intuitivno katalogiziranje odbačenih komada namještaja predstavlja jasnу kritiku potrošačkog društva sklonog gomilanju nepotrebnih predmeta. Katalog kao umjetnički koncept dodatno naglašava neusklađenost slike i medijske poruke, kritiku zavođenja reklamne fotografije i povodljivosti civilizacije koja se guši u vlastitom smeću.

The Sale

Petra Slobodnjak, in her series **The Sale** (Zagreb, Croatia, 2018), uses the language of sarcasm to emphasize the extremes of modern civilization. Escaping urban anxiety, going to hidden and abandoned places gives a sad view of the periphery. Furniture on the street, replaced from the real purpose marks of a civilization that abandons objects, ideas, people, and customs. **The Sale Series** under the sky is ultimate cynicism in intuitive cataloging of rejected items and a sharp criticism of consumerism bent on piling up useless objects. The catalogue as an aesthetic idea additionally explains the contradictions between photography and the message. It is the criticism of advertising and civilization covered within its own waste.

Rick Wright

Posude kasnog naftnog doba

Rick Wright u seriji fotografija znanstveno objektivnog naslova **Posude kasnog naftnog doba** (Philadelphia, PA, 2018. – 2019.) istražuje hipokriziju u kojoj prema potrebi nosimo odgovarajuće maske. Slojevi anti-umjetničkih tendencija odaju nasljeđe dadaizma i nadrealizma. Prikupljajući, fotografirajući i katalogizirajući odbačene plastične kanistre koje je pronašao na ulicama Filadelfije, autor priziva hiperrealizam afričkih ritualnih maski i urbane pseudo arheologije novog doba. Uz znalačko korištenje studijske rasvjete, Wright naglašava novo značenje i dramatičnost efemernih predmeta. Nova razina percepcije otkriva različite izraze ljudskog lica i poetiku blisku *Novoj objektivnosti*. Autorova usredotočenost na humanoidne maske straha odaje jasno intoniranu ekološku poruku.

Vessels of the Late Petroleum Age

In his body of work within scientific title **Vessels of the Late Petroleum Age** (Philadelphia, PA, 2018 – 2019), **Rick Wright** looks into hypocrisy in which we always use appropriate masks. Layers of anti-artistic tendencies sustain the legacy of Dadaism and Surrealism. Assembling, photographing and cataloging of trashed plastic canisters found on the streets of Philadelphia, the artist appeals to the hyperrealism of African ritual masks and urban pseudo-archeology of the late era. With skillful use of studio lighting, Wright gives a new sense and dramatic nature to ephemeral objects. An extended perception shares different emotions of the human face and poetics close to *New Objectivity*. He focuses on humanoid fear masks that repeat clear environmental messages.

Saša Ćetković

Prolaznost života

Saša Ćetković diptihom **Prolaznost života** (Zagreb, HR, 2019. – 2020.) preispituje temu vremena i trajanja. Pitanje prolaznosti i starenja promišlja suprotstavljanjem crno-bijelih fotografija u kojima su izgled modela i ugodaj fotografije jednakov važni. Ogledalo kao metafora samodopadnosti i duša kao ogledalo čovjeka dvije su krajnosti između kojih autor nastoji pronaći ravnotežu diptiha. Narcisoidnost suvremenog društva nasuprot svjesnosti trenutka tema je koju vidi kao pitanje evolucije. Istinsko starenje u kojem stari duša suprotstavlja izgledu i zahtjevima vječne mladost. Svjesnost o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti promatra kao krajnosti u kojima je život iskustvo koje ima svoju pojavnost, dok nas stanje duha i svjesnost zdravog starenja čine cjelovitim.

The Transience of Life

In his diptych, **The Transience of Life** (Zagreb, HR, 2019 – 2020), **Saša Ćetković** researches the subject of time and aging. He reflects the question of transience and aging in black and white images, in which the figure and soul are both essential. He seeks balance in his diptychs between the extremes. A mirror is a metaphor for arrogance and the soul as a reflection of humanity. The narcissism of the present facing the mindfulness he perceives as a matter of evolution. He faces aging in which the old soul opposes the cover and questions of eternal youth. He sees the past, present, and future as extremes of life as an experience, appearance, and awareness of healthful aging that make us whole.

Marin Dražančić

reAKTivno

U seriji aktova sugestivnog naziva **reAKTivno** (Lošinj – Zagreb, HR, 2018.) **Marin Dražančić** spaja dvije klasične teme, temu akta i krajolika. U stapanju tijela i stabla nastaje novi prirodni oblik izrazito senzualnih minimalističkih linija. Fotografije posjeduju nešto od vjerovanja animizma u kojoj veza između drveća i čovjeka sadrži nešto uzvišeno i sveto. U svijetu krajnosti u kojem je tijelo roba, a nagost zavodi i prodaje, ova je fotografija duhovna suprotnost vremenu materijalnih vrijednosti. Tihi špat senzualnosti krajnost je u kojoj fotograf na- lazi inspiraciju i povratak iskonskom. Nagost tijela kao intimni komentar vlastite zatvorenosti u sebe, metafora je introvertnosti.

reACTive

In his nude series, of the suggestive named **reACTive** (Losinj – Zagreb, HR, 2018), **Marin Dražančić** combines two classic subjects, the theme of the nude and the landscape. The fusion of body and tree creates a new natural form of highly sensual minimalist lines. The photos hold pure animism in which the bond within trees and the body contain something sublime and sacred. In a world of extremes, where the body is a medium of seduction and sale, this photos are the spiritual opposites to material values. The sensual whisper is the extreme he finds inspiration in and a return to the origin, and the nude, as a criticism of social distancing, is a metaphor for introversion.

Brandy Trigueros

Bajtovi Dada kazališta: Wi-Fi

U radu **Wi-Fi** iz serijala **Bajtovi Dada kazališta** (Los Angeles, Kalifornija, 2017. – 2019.) **Brandy Trigueros** inscenira nevidljivo u sferi vidljivog. Režirani studijski autoportreti i crno-bijela fotografija velikog formata odražavaju jasan estetski stav u kojem je vidljiv utjecaj estetike njujorškog pokreta kojeg su predvodili Marcel Duchamp i Man Ray. Utjecaj umjetničkih avangardi ranog 20. stoljeća, oblik izvedbene umjetnosti, performanse kao strategija izražavanja svoje uzore nalaze u kazalištu Dadaizam. Konceptualni pristup, interdisciplinarni jezik i naglašeni aktivizam oblici su protesta i kritike suvremenog društva. Autorica naglašava besmislenost trenutka, teme ili društvene pojave, pri čemu je estetizirana kritika društva krajnost koja naglašava apsurde vremena u kojem živimo.

The Dadabyte Theater: Wi-Fi

In her **Wi-Fi** from the body of work **The Dadabyte Theater** (Los Angeles, CA, 2017 – 2019), **Brandy Trigue-ros** stages the invisible in the visible. Staged studio self-portraits and large-format black and white photography reflect a distinct aesthetic approach of the New York movement, inspired by Marcel Duchamp and Man Ray. She found her role models in Dadaism, and the impact of early 20th century Art Avant-Garde, the theatre, and the performing arts. Conceptual ideas, multidisciplinary language, and influential activism are forms of protest and criticism of the present. She shows us the insignificant moment, topics, or social developments, where the aesthetic evaluation of society living the extreme indicates the absurdity of the times we live in.

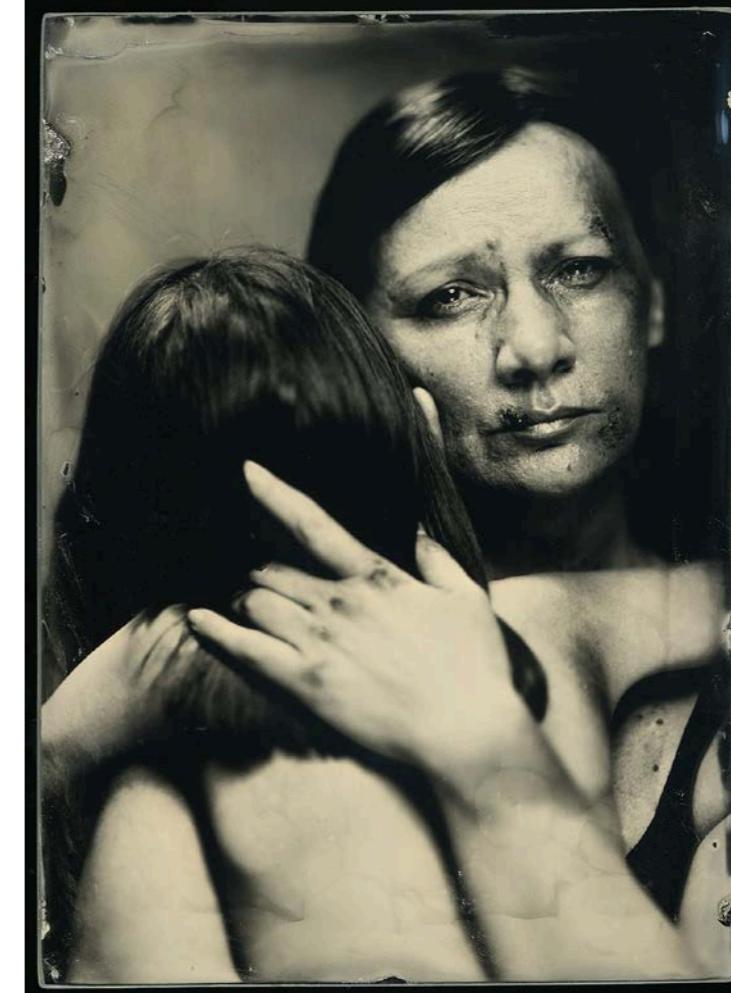
Robert Gojević

Žene šute i skrivaju svoje lice

Robert Gojević serijom **Žene šute i skrivaju svoje lice** (Zagreb, HR, 2019.) kritički odgovara na deklarativnost društvenog aktivizma. Kao ljudsko biće i kao umjetnik odlučio je progovoriti jezikom koji najbolje govori, jezikom fotografije. Serija dvanaest portreta i jedan autoportret nastali su kao odgovor na vijest crne kronike pročitanu u dnevnim novinama. Anakronizam povijesnog procesa mokre ploče kolodija i režirani studijski portret u kojem je profesionalna kazališna šminka simulacija stvarnosti, odražavaju emotivnu nabijenost društvenog problema o kojem govori. Režirana fotografija kao privid stvarnog života u kojem je partnerstvo i obiteljsko nasilje stvarnost, ukazuje na krajnosti vremena u kojem živimo.

Silent Woman Hides Faces

Robert Gojević, in his body of work **Silent Woman Hides Faces** (Zagreb, Croatia, 2019), raises critic to the general kind of declarative social activism. As a human being and artist, he used the language he speaks best, that of photography. Twelve portraits and one self-portrait made as a response to the black chronicle he read in the daily news. The anachronism of the Wet Plate Collodion historical process and studio portrait, with a professional stage makeup imply a simulacrum of the reality of sensitive social issues. Staged photography as a simulacrum of real-life, where partner and household violence, reveals the extremes of times we exist in.

Michelle Rogers-Pritzl

Ne plivati, već tonuti

Michelle Rogers-Pritzl serijom fotografija **Ne plivati, već tonuti** (Brooktondale, New York, 2018. – 2019.) govara o ženskom pitanju, problemu opsesivnih rodnih uloga, vjerskoj manipulaciji i izolaciji. Osobno iskustvo evangelističkog braka u kojem je žena podređena muškarcu, obespravljeni i zlostavljava pod opravdanim vjere i institucije crkve tužna je krajnost međuljudskih odnosa koji bi, prije svega, trebali biti intimni. Povijesni proces mokrog kolodija u svom anakronizmu naglašava angažiranost serije autoportreta koji svjedoče o iskustvu kršćanskog fundamentalizma, nametnutim pravilima i nasilju koje skriva savršena fasada prihvativog ponašanja zajednice. Ispovjedna fotografска priča o emotivnim stanjima ljudog očaja, osobni je prosvjed i kritika nametnutih pravila života.

Not Waving But Drowning

Michelle Rogers-Pritzl, in her body of work, **Not Waving But Drowning** (Brooktondale, New York, 2018 – 2019), speaks about female issues, obsessive gender role problems, religious manipulation, and isolation. The particular experience of an evangelistic marriage with a wife submissive to the husband, suppressed and abused under the faith and church, is the tragic extreme of relationships that, beyond all, should be intimate. The anachronism of the Wet Plate Collodion historical process emphasizes the lining of self-portraits that prove the experience of Christian fundamentalism, the rules, and the cruelty that cover the perfect facade of adequate behavior in the community. The confessional photo story of the emotional states of bitter despair is a personal protest and critique of the forced rules of life.

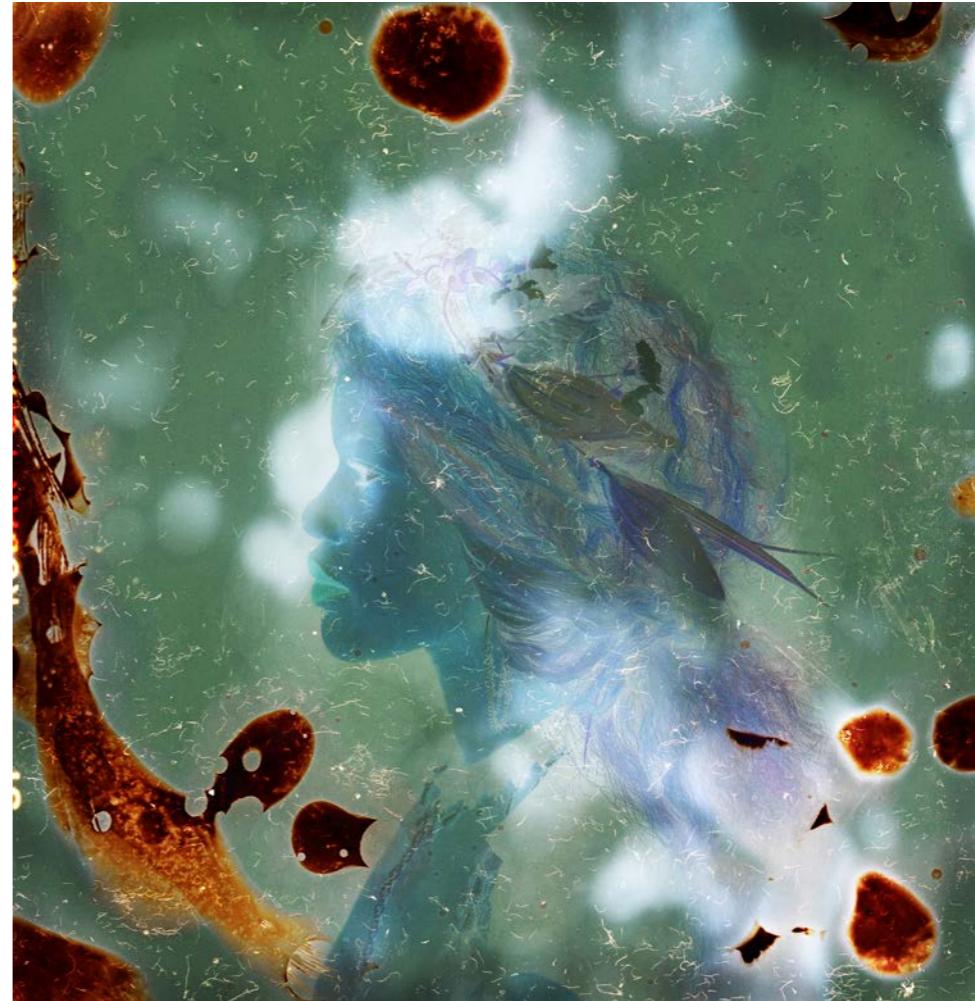
Aline Smithson

Stanje fuge: Melanezija

Aline Smithson, u seriji **Stanje fuge** (Los Angeles, Kalifornija, 2017. – 2019.) govori o fotografiji i mogućem gubitku slike kao fizičkog predmeta. Ideju i formu autorica povezuje u fotografiju koji odražava čitav niz potisnutih sjećanja, svoje mentalne slike gradi na portretima stvarnih ljudi. Njezini portreti uključuju jedinstven fotografski proces kojim stvara nevidljivi svijet i napušta stvarnost. Analognom portretu dodaje novu stvarnost, unutarnje nemire i oluje. Iz materijalnog smo svijeta zakoračili u nematerijalni, u prostor i vrijeme između Ideje i Medija. Autorica gubitak fotografije kao opipljivog predmeta vidi kao proces jasnog umiranja. Njezino **Stanje fuge** govori o gubitku identiteta, materijalne povijesti i sjećanja.

Fugue State: Melanesia

Aline Smithson, in her body of work, **Fugue State** (Los Angeles, California, 2017 – 2019), speaks on photography and the potential loss of an image as a tangible object. She relates the idea and form within photography that shows a scale of repressed memories, creating her mental images on unique portraits. Her portraits include an unique photographic process wherin the invisible world is intaken, and reality left out. With emotional anxiety and inner storms, she creates a new presence in the analog portrait. We are moved away from the real world into space and time between Idea and Media. She sees the absence of printed photography as a process of pure dying. Her **Fugue State** speaks about the loss of identity, tangible history and mindfulness.

Alan Matuka

Fotograf / šljaker

Alan Matuka u radu **Fotograf / šljaker** (Zagreb, HR, 2019.) u maniri diptiha suprotstavlja krajnosti u kojima oslikava vlastitu slojevitost; osobnu, profesionalnu i umjetničku. Svestan podvojenosti i kontrasta u ekstremnim situacijama svakodnevnog života, Matuka snima seriju režiranih studijskih autoportreta u maniri popularne kulture. Post-punk i trash kultura naglašene su u ikonografiji, impostaciji, kolažu i pristupu sebi kao objektu. Elementi umjetničkog pretjerivanja, pa čak i svojevrsni kič svilenih florealnih tapeta naglašavaju krajnosti. Krajnosti nas mogu nadahnuti da budemo uspješni, kreativni, proaktivni, korisni i marljivi. Ovdje se ne radi o deklarativnoj prirodi fotografске profesije, već o potrebi isticanja razlike između posla i poslanja.

Photographer / Blue-collar worker

Alan Matuka, in his body of work **Photographer / Blue-collar worker** (Zagreb, Croatia, 2019), relates the extremes in self-portraiture of one's own self; personal, professional, and artistic. Aware of the polemic and difference of extremes in daily life, Matuka takes a series of staged self-portraits in the style of popular culture. Post-punk and trash culture emphasized in iconography, imposture, collage, and self approach as an object. Artistic exaggeration and kitschy silk floral wallpaper are extremes. The extremes can drive us to be successful, creative, proactive, effective and involved. It is not about the nature of photographic art, but about the difference between profession and calling.

Katalog Izložaka // Exhibits Catalog

Članovi ULUPUH-a // ULUPUH Members

1/ Miroslav Arbutina

Bijela kuća, serija
White House, Series
Sisak, 2019.

2/ Janko Belaj

Ne/Briga, serija
Un/Concern, Series
Zagreb, 2020.
<https://belaj.com/>

3/ Saša Ćetković

Prolaznost života, diptih
The Transience of Life, diptych
Zagreb, 2019. - 2020.
<http://fotocetkovic.com/>

4/ Marin Dražančić

reAKTivo, serija
reACTive, series
Otok Lošinj; Zagreb, 2018.
<http://marindrazancic6.daportfolio.com/>

5/ Robert Gojević

Žene šute i skrivaju svoje lice, serija
Silent Woman Hides Faces, series
Zagreb, 2019.
<https://www.robertgojevic.com/>

6/ Damir Hoyka

Multiverse I
Zagreb, 2018.
<http://www.hoyka.com/>

7/ Maja Hrnjak

Lovac
Hunter
Zagreb, 2020.
<https://majahrnjak.com/>

8/ Ivica Kiš

Hruševec zvana
Hruševec 360
Hruševec, 7. 6. 2019.
<http://obscuras.fotozine.org/>

9/ Damir Klaic

Tvornica MTČ, serija
'MTČ' Knitwear Factory, series
Čakovec, 2020.
<https://ulupuh.hr/clanovi/klaic-damir/>

10/ Anto Magzan

Derviši - borba za svijest, serija
Dervishes – A Struggle for Consciousness, series
Istanbul, 2019., veljača
<http://antomagzan.com/>

11/ **Roman Martin**

Pauza

The Rest

Istanbul, 2019.

<https://romanmartin.photography/>

12/ **Miro Martinić**

Magma 001.

Zagreb, 2020.

<https://ulupuh.hr/clanovi/martinic-miro/>

13/ **Alan Matuka**

Fotograf / šljaker, diptih

Photographer / Blue-collar worker, diptych

Zagreb, 2019

<http://www.alanmatuka.com/>

14/ **Ratko Mavar**

Old Factory 3

<https://ulupuh.hr/clanovi/mavar-ratko/>

15/ **Dag Oršić**

Boris i Sadou 2

Boris and Sadou 2

Zagreb, 2020.

<http://www.dag-orsic.com/>

16/ **Mario Periša**

Korak po korak

Step by Step

Matera (Italija), 2019.

<https://ulupuh.hr/clanovi/perisa-mario/>

17/ **Petra Slobodnjak**

Rasprodaja, serija

Sale, Series

Zagreb, 2018.

<http://www.slobodnjak.com/>

18/ **Maja Strgar Kurečić**

Mindscape No 2.

Zagreb, 2019.

<http://majastrgarkurecic.com/>

19/ **Siniša Sunara**

Kvadrat života

Square of Life

Zagreb, 2019.

<http://www.sinisasunaraphoto.net/>

20/ **Igor Šeler**

Treće dijete

The Third Child

Zagreb, 2019.

21/ **Vladimir Šimunić**

Gotham City

Shanghai, 2020.

<http://www.simunicphoto.com/>

Gosti s Photolucide // Guests from Photolucida

22/ **Yvette Marie Dostatni**

Kuguar konvencija 6 // Iz serije Konvencionari

The Conventioneers // Cougar Convention 6

Chichago (IL, USA) 2009 – 2019, ongoing

<http://www.ymdphoto.com/>

23/ **Daniel Gonçalves**

Iz serije Pisma Elvisu

Letters to Elvis

Los Angeles (CA, USA) 2018 – 2019

<http://www.danielgoncalves.com/>

24/ **Karen Navarro**

Objekt br. 1 // Iz serije Pripadanje modernom vremenu

Subject #1 // Belonging in Modern Times

Huston (TX, USA) 2019

<https://www.karennavarroph.com/>

25/ **Barbara Peacock**

Sven & Nicole // Iz serije Američka spavaća soba

Sven & Nicole // American Bedroom

Portland (ME, USA) 2017 – 2019, ongoing

<https://www.barbpeacock.com/>

26/ **Lori Pond**

Iz serije Bosh Redux

Bosh Redux

Los Angeles (CA, USA) 2019

<https://www.loripond.com/>

27/ **Michelle Rogers-Pritzl**

Njeno stanje // Iz serije Ne plivati, već tonuti

Her Condition // Not Waving But Drowning

Brooktondale, (NY, USA) 2018 – 2019

<https://www.michellerogerspritzl.com/>

28/ **Nicolò Sertorio**

Iz serije Betonska apofenija

Concrete Apophenia

Oakland (CA, USA) 2018 – 2019

<http://nicolosertorio.com/>

29/ **Aline Smithson**

Melanezija // Iz serije Stanje fuge

Melanesia // Fugue State

Los Angeles (CA, USA) 2017 – 2019

<http://alinesmithson.com/>

30/ **Brandy Trigueros**

WiFi // Iz serije Bajtovi Dada kazališta

WiFi // The Dadabyte Theater

Los Angleles (CA, USA) 2017 - 2019

<https://brandytrigueros.com/>

31/ **Rick Wright**

Iz serija Posude kasnog naftnog doba

Vessels of the Late Petroleum Age

Philadelphia (PA, USA) 2019

<https://rickwrightstudio.com/>

Vizura 2020 //

Epilog

Vrijeme ekstrema dobilo je tužni epilog. Napuštena industrijska arhitektura koju je žiri odabralo među prisjedljivim fotografijama u vrijeme pisanja ovih redova, više ne postoji. Srušena tijekom proljetne karantene slika je prostora i vremena. Fotografije napuštene tvornice trikotaže trebale su zabilježiti stanje interijera prije uređenja u galeriju i prostor namijenjen umjetnicima, no snimile su puno više. Krajnost vremena. Nedostatak svijesti o vlastitoj kulturi. Nedostatak savjesti. Sirovost. Bahatost. Krajem ožujka, dok smo bili usredotočeni na pandemiju korona virusa, zagrebačke potrese, prilagođavanja novom načinu života i egzistencije, prostor namijenjen kulturi i umjetnosti srušen je bez najave, bez obrazloženja.

Odlučili smo u katalog bijenala Vizura 2020 uvrstiti fotografiju koju je **Damir Klaić** dodao seriji industrijske arhitekture koja je, na trenutak, imala perspektivu i planove za budućnost. Fotografija srušene tvornice, razbacani tragovi povijesti, srušeni snovi i nade umjetničke zajednice, metafora su vremena u kojem smo nevjerljivim naporima pokušali dokazati kako umjetnost i umjetnici u *ekstremnim vremenima* imaju misiju u kojoj je vizija boljeg svijeta konačni cilj. Fotograf je ponovno zabilježio odlučujući trenutak, odbačeni neupotrijebljeni konac na hrpi skršenog betona. Priča o *Arijadninoj niti* i izlasku iz labirinta dobila je novo značenje, a **vrijeme ekstrema** novu i važnu završnu riječ.

Epilogue

A **Time of Extremes** has got a sad epilogue. The abandoned industrial structure selected by the jury among the submitted images at the time of writing no longer exists. Demolished during the spring quarantine is a reflection of place and time. Photos of the abandoned knitwear factory considered to take the condition of the interior before it adapted into a gallery and a multifunctional art site dedicated to artists, but it achieved more. It was the climax of time, a lack of cultural awareness, a lack of morals. It was rawness and arrogance. At the end of March, while we were focusing on the Covid-19 pandemic, the Zagreb earthquakes, adapting to a new way of life and existence, the location proposed to culture and art was demolished without notice, without explanation.

We decided to add another photo in the Vizura 2020 catalog from the **Damir Klaić** industrial architecture series. For a moment, it had perspective and views for a better future. Images of a ruined industrial building, disbanded marks of the history, broken visions and hopes of the art community present a metaphor of a time when we tried hard to prove that art and artists in a *Time of Extremes* have a mission and vision of a better world as the ultimate goal. Again, the photographer captured decisive moment of disposal knitwear that remains on a pile of broken concrete. The story of *Ariadne's thread* and the way out of the labyrinth took on a whole new meaning, and A **Time of Extremes** got the new significant conclusion.

Vizura 2020 // Žiri

FEĐA GAVRILOVIĆ / likovni kritičar, kustos i glavni urednik Art Magazina Kontura. Likovne kritike, osvrte i studije povijesti umjetnosti objavljuje od 2008. godine te prati suvremenu umjetničku produkciju i izložbe. Autor je niza tematskih i problemskih izložbi, voditelj i autor izložbene koncepcije Galerije Forum u Zagrebu. Objavio je knjige o suvremenom hrvatskom slikarstvu i fotografiji te zbirku likovnih kritika i eseja.

DRAŽENKA JALŠIĆ ERNEČIĆ / autorica koncepcije, kustos i selektor izložbe Vizura 2020. Likovne osvrte, recenzije, eseje i studije objavljuje od 1991. godine. Kao viši kustos u muzejskim zbirkama istražuje i obrađuje problemske izložbe s posebnim naglaskom na fotografiju, dizajn, vizualnu komunikaciju i međunarodnu kulturnu suradnju. Kao viši kustos, urednik, urednik fotografije i autor muzejskih koncepcija, sudjelovala je na više stotina izložbi.

LAURA MOYA / direktorica američke neprofitne organizacije Photolucida u Portlandu, Oregon. Organizira Mjesec fotografije u Portlandu, bienalni Photolucida Portfolio Reviews te natječaj Photolucida Critical Mass. Žirirala je niz prestižnih fotografskih izložbi, galerija i festival. Kao kustos koproducirala je na više nezavisnih izložbi umjetničke fotografije u prestižnim američkim galerijama i muzejima. Recenzent je prestižnih pregleda portfelja širom svijeta (Amerika, Europa, Kina) te panel razgovorima i izlaganjima o suvremenoj fotografiji.

ANITA RUSO / nezavisna kustosica i glavna urednica Portala za kulturu, umjetnost i nove medije Arteist. Likovne kritike, osvrte i studije povijesti umjetnosti objavljuje od 2014. godine u Vijencu i Art Magazinu Kontura. Doktorirala je 2016. u Parizu na *Ecole Pratique des Hautes Etudes*, a postdoktorski se usavršavala u Zagrebu na temu *vizualiziranje nacionalnog*. Ostvarila je više kustoskih suradnji i produkcija s hrvatskim ustanovama u kulturi.

Vizura 2020 // Jury

FEĐA GAVRILOVIĆ / art critic, curator, and editor-in-chief of Kontura Art Magazine. He has been publishing art critics, reviews, and studies of art history since 2008 and follows contemporary art production and exhibitions. He is the author of several thematic and problem exhibitions, the manager and author of the exhibit concept of the Forum Gallery in Zagreb. He has written books on Croatian contemporary painting and photography, as well as a selection of art critique and essays.

DRAZENKA JALŠIĆ ERNEĆIĆ / author of the exhibit concept, curator and selector of the Vizura 2020. She has been publishing art critics, reviews, essays, and studies since 1991. As a senior curator in museum collections, she researches and handles problem exhibitions with an emphasis on photography, design, visual communication, and international cultural collaboration. As a curator, editor, photo editor, and author of museum projects, she curated and co-curated more than few hundreds of exhibitions.

LAURA MOYA / Director of the American non-profit organization Photolucida in Portland, Oregon. At Portland Photo Month, she organizes the biennial Photolucida Portfolio Reviews event and manages Photolucida Critical Mass competition. She has juried for various photo exhibitions, galleries, and photo festivals. As a curator, she produced and co-produced several independent projects and photo exhibitions in prestigious American galleries and museums. She is a reviewer of prestigious portfolio reviews around the world (America, Europe, and China) as well as lectures, panel talks, and presentations on contemporary photography.

ANITA RUSO / an independent curator and editor-in-chief of the Arteist, Portal for Culture, Arts, and New Media. She has been publishing art critics, reviews, and studies of art history since 2014, in Vjenac and Kontura Art Magazine. In 2016 she received her Ph.D. at the *Ecole Pratique des Hautes Etudes in Paris*, postdoctoral studies with the topic of *visualizing national* she achieved in Zagreb. As a freelance curator, she has produced different collaborations and productions with Croatian cultural institutions.

NAKLADNIK / PUBLISHER:

ULUPUH – Hrvatska udruga likovnih umjetnika primijenjenih umjetnosti / Croatian Association of Artists of Applied Arts, Preradovićeva 44/1, Zagreb, Croatia

ZA NAKLADNIKA / FOR THE PUBLISHER:

Ivana Bakal, predsjednica ULUPUH-a / president of ULUPUH

UREDNICI / EDITORS:

Janko Belaj, Draženka Jalšić Ernečić

PREDGOVOR / PREFACE: Draženka Jalšić Ernečić

GRAFIČKO OBLIKOVANJE I PRIPREMA /
DESIGN AND LAYOUT: Janko Belaj

PISMO / TYPEFACE:

Montserrat [<https://github.com/JulietaUla/Montserrat>]

FOTOGRAFIJA NA OVTIKU / COVER PHOTOGRAPHY:
Maja Strgar Kurečić

TISAK / PRINT: TISKARA d.o.o. Mjesto, Ulica bb

NAKLADA / PRINT RUN: XYZ primjeraka / XYZ copies

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem YYYYYYY
/ CIP record available in the computer catalog of the National and University Library in Zagreb under the number YYYYYYY
ISBN: 385-XXX-XXX-XXX-Y

KUSTOSICA IZLOŽBE / EXHIBITION CURATOR:
Draženka Jalšić Ernečić

POSTAV VIRTUALNE IZLOŽBE /
VIRTUAL EXHIBITION LAYOUT:
Janko Belaj

ORGANIZATOR IZLOŽBE / ORGANIZER:
ULUPUH – Hrvatska udruga likovnih umjetnika primijenjenih umjetnosti, Preradovićeva 44/1, Zagreb / ULUPUH – Croatian Association of Artists of Applied Arts, Preradovićeva 44/1, Zagreb, Croatia

Preradovićeva 44/1, 10000 Zagreb, Croatia
T/F: ++385 (0)1 4552 595

E: ulupuh@zg.t-com.hr
W: www.ulupuh.hr

ORGANIZACIJSKI ODBOR /
ORGANIZATIONAL COMMITTEE:
Janko Belaj, Ines Ljubetić Fischer, Alan Matuka,
Dag Oršić, Maja Strgar Kurečić

SUORGANIZATORI IZLOŽBE / CO-ORGANIZERS:
Zrinski ART festival, Muzej Međimurja Čakovec

MJESTO ODRŽAVANJA IZLOŽBE /
EXHIBITION PLACE:
Izložbeni salon Muzeja Međimurja Čakovec
Trg Republike 5, 40000 Čakovec, Croatia

VIRTUALNA ADRESA IZLOŽBE /
EXHIBITION'S VIRTUAL ADDRESS:
<https://fotografija.ulupuh.hr/>

Izložba je realizirana uz finansijsku potporu Ministarstva kulture RH i Grada Zagreba / Exhibition has been put on with the support of Ministry of Culture of the Republic of Croatia and Zagreb City Council for Culture

ORGANIZATOR / ORGANIZER

SUORGANIZATORI / CO-ORGANIZERS

ZAHVALA / THANKS TO

Sve fotografije su objavljene uz dozvole njihovih autora koji zadržavaju sva svoja prava:

© Copyright nad fotografijama: Autori i/ili njihovi nasljednici.

All photographs are published with the permission of their authors who reserve all their rights:

© Copyright of photographs: Authors and/or their successors.

<https://fotografija.ulupuh.hr/hr/vizura/>

<https://fotografija.ulupuh.hr/en/vizura/>

zalist knjige

<http://fotografija.ulupuh.hr/hr/vizura/>

<http://fotografija.ulupuh.hr/en/vizura/>